

עצם כעיקר

¹ וינא דל ע"ע א"ב בסוף, תניא רבי אומר ... בכזית, א"ר יוחנן שיצורין ... מסיני' (בתראו)

כל מקום שהתורה מחייבת אונש על אכילת מאכלות אסורות וכן כשלוותה פתורה על אכילת מלוא קבצה הפלכה למשה מסיני אין אכילת פחות מכזית חשובה אכילה.

² ע"ד דל ע"ד א"ב, חזי שיצור רבי יוחנן אומר ... וליכא

יש לקיש סובר שאין אכילת פחות מכזית חשובה אכילה ולכן מותר מפי"ת לאכול פחות מכזית איסור לכתחלה, ור' יוחנן סובר שכל חלק ממאשה אכילה פוא חלק ממאשה איסור ואיסור מפי"ת. וק"ל שבכל מקום שנחלקו ר"י ור"ע הלכה כר"י - וא"כ חזי שיצור איסור מפי"ת.

³ פסחים דל מ"ט סוף ע"ב, א"ר אבהו ... משרת, ורש"י ד"ה אין פיתר ... קראו

בכל התורה ק"ל ע"ס במאשה אכילה אחת של כזית אכל ע"ס איסור וגם פיתר. אדיין אין עליה ע"ס לכתחלה, ור' יוחנן סובר שכל חלק ממאשה אכילה פוא חלק ממאשה איסור שד"ר ר' יוחנן מ.משרת' שגם פת פוא חלק מהמשרת ע"ס אכילה.

⁴ ע"ד דל מ"ד סוף ע"א, ופאי משרת ... התורה כולף, ורש"י ד"ה חייב

הפ"א הקשה שלפי המשמעות של הפסוק לא מדובר בה' שאוכל ענבים ע"ס פת אלא באוכל את הפ"א שנשרו בהם ענבים, ולולא הפסוק פ"תי אומר שאין פ"א האלו, ענבים, אלא מ"ס - וק"ל שגם מ"ס שיש להם ע"ס ענבים נקראים, ענבים - וכן בכל איסורים שהתורה אסר אכל פיתר שבלע ע"ס איסור פ"תו כאוכל איסור מ"ס. אבל נ"ר שאוכל פת ע"ס ענבים לא בלע פת ע"ס ענבים ואין מ"ס אכילה. וא"כ קשה ד"ר יוחנן.

⁵ ע"ס, הפאי מני רבנן ... כרבי עקיבא, דתניא ר"ע אומר ... ומיין חייב' ורש"י ד"ה נפת ומיין

ר"ע סובר שגם פנזיר שאוכל פת שמק"תה שר"י"ה בין כולה מ"ס אכילה לכתחלה מ"ס אכילה מ"ס אכילה - ורבנן סברי דלא מ"ס אכילה, ומשרת' בא דלמ"ד דע"ס כעיקר. וא"כ אין לר"ע מקור לכ"ע -

⁶ ע"ס, ור"ע כעיקר מני"ד ... בשול' איסור

הפ"א ר"תה דלמ"ד מקור לכ"ע פ"א בשר שנתבשל בחלב שאין איסור בה"ח מפי"ת אלא כשבישלם יחד וצ"כ האיסור פ"א בלע חלב פ"א בלע בשר דכל א' לחוד פ"ו פיתר - ודחתה הפ"א דד"א בה"ח לז"כ פ"א פ"א א"ס נב"ע פ"א ע"י שר"י מותר ור"ק ע"י בישול נאסר, ומ"ס א"ס א"ס נ"ת דלמ"ד לכתחלה כולה דבר שנתחדש בשר בחלב שכל כולו חידוש.

⁷ ע"ס, ור"ע נמי ... ופכא איסור' ורש"י

ר"ע למ"ד כ"ע מזה שהתורה מחייבת הפעלת כלי, א"ס פיתר שבלע ע"ס איסור מותר נ"ת את הכלי שבלע איסור כמות שהוא ונשתמש בו לפיתר! ורבנן סבירי' שיש כאן לז"כ שפ"י ע"ס פ"א בלע כלי אינן ע"ס מ"ס כ"ס מ"ס ובו"א נ"ע ק"ל וק"ל דע"ס פ"א אינן א"ס ופ"ה חייבים להע"ס - וא"כ אין דלמ"ד מ"ס פ"א מכלי של ע"ס דלמ"ד ע"ס איסור פ"א בלע לפיתר.

⁸ תוס' דל מ"ה ע"א ד"ה בשמעתיו ... דרבנן

מ"ס מוכח שלכ"ע כ"ע דאורייתא, ופ"א כזית פיתר פ"א מ"ס א"ס א"ס.

למנו דין תצורת איסור ופיתר- שבאיסורי נזיר נאמר, משרת אנבי' -לפי החכמים נלמד מכאן דכח
פתורה כולה שפיתר שמעורה בו איסור ד' כ' שפאיסור נתן סעם בפיתר -נאסר הפיתר, וזה מה
שנקראו בשלשן חז"ל, סעם כציקר' לפי ר"ע, משרת' פואו דין מיוחד באיסורי נזיר -שפתורה מחייבת את
הנזיר על משה אכילה פכודע אנבי' אצ"פ שלדא פי' שיצור באכילתו מענבי' בלבד- ואם תוך משה
אכילת כזית פיתר אכילת קלית אנבי' לוקח עם אס דא פיו מעורבים כלה, אבל פיסוד של, סעם כציקר'
שפיתר **פאצורב** באיסור נאסר בכל איסורי תורה נלמד מציאות נכרי' -שתורה חייבה לפכשי את
הכלים שנלקחו מפדני' ממשע שמאבל פיתר בכלי שנשתמ' לאיסור יקבל פיתר סעם איסור מפכיל
ואסור.

ופנה, דין זה של סעם כציקר -שפיתר שבלע איסור ואפילו בלע סעם איסור בלבד נאסר (וצ"כ לא ראוי
מי שיחלוק על סעם כציקר -ופתוס' גם פוליאו מפסוואי שצ"ע מפית) פואו במקרה וסעם פאיסור נרעש
בפיתר, אבל פיתר שבלע איסור בפחות מכדי נתינת סעם בו לא שייך לדני' סעם כציקר. בכל זאת, א"פ
מה שלמדנו שגם חזי שיצור אסור מפית, אס כי אין לוקין על אכילת פתצרות בכל זאת פי' לרי' לפיות
פאיסור לאכילת שום תצורת איסור ופיתר שפרי כולו בו עם חזי שיצור איסור, ובמקרה שיש בתצורת
כזית איסור אף אם משום מה לא נתן פאיסור סעם בפיתר -פרי אכילת כזית איסור פי' לוקח-

1' זבחים ד' ע' א"ב משנה, כל הזבחים... ימותו כולן'

בהמה פאיסור שנתצרה בהמן בפחות כשרות כולן איסורות מספק.

2' ע' ב' א"ב ע"א, ונבטלו ברובא' ורש"י

הפ' פקשה למי פכל אסור ולמי אמרי' שבהמה פאיסור בטלה ברוב כשרות וככל מותר -ופי' רש"י
שדין ביטול ברוב נלמד מאחרי רבי' לפי' בסנהדרין -ולכאורה דבריו תמוהין- מה ענין דין פכרצה
בסנהדרין לזה שפאיסור בטל ברוב פיתר!

3' חידושי פאר"ח על פש"ס לבר"ק כ"ז ע"ב, דפנה בדני' ממונות... ונעשה כפרוב'

ר' חיים פסביר שכדי לחייב מיתה לרי' ב"ד כ"ע פמחייב, ופרי א"פ אחרי רבי' לפי' נמית אותנו עם
כאשר י"א דיי"ט זיכו ורק י"ב חייבו אוי' כאן ב"ד כ"ע פמחייב -אדא שבי' אשר רובו מחייב נקרא ב"ד
פמחייב -ומכאן כלל פתורה כולה שבתצרות שני דברים נקבע שם פתצרות א"פ פרוב ופואיט' כמאן
דליתיה.

וא"כ- בכל תצורת איסור ופיתר -אם רובה איסור חל על כל פתצרות שם איסור ואם רובה פיתר חל
על הכל שם פיתר -אלא שפתורה חידשה שאם יש בפיתר סעם איסור נאסר גם בפיתר, אבל אם אין
פאיסור נתן סעם בפיתר בטל פאיסור ברוב וככל מותר.

במסכת ע"ז מלי' מירא סתומה ונתלקו פראשונ' פירושה -וצ"פ פירושה חידו פלכות בענין סעם
כציקר.

4' אבדנה זרה ס"ז ע"א בסוף, אמר ר' אבהו... ואין לוקין עלי' (ע"א ב'), ורש"י

פפשאית בדברי רש"י פיא שצאנו מנמו פואו כשפאיסור ופיתר נכרי' בפני א"ת' ולא שייך למיר שפאיסור
בטל ברוב, אבל פיות ולא אכילת סעם פאיסור בבית אחת אין כאן אכילת איסור, וקבלנו בהלכה למשה
מסי' פואו תוך כדי אכילת פרס אכילת כזית איסור מלצרת כל פכזית לחייבו מלקות, וצאנו ולא מנמו
פואו א"פ תצרות כשאי' פאיסור נכר -ופואו אסור אוי' לוקין עלי'.

דדין פשני -פצעה ולא מנמו אסור אוי' לוקין עלי'- תמוה, שפרי אם אין סעם איסור בתצורת פרי פאיסור
בטל ברוב, ואם פאיסור נתן סעם בתצורת נאסר גם בפיתר מדין סעם כציקר ולמה אין לוקין עלי'!

ופנה, הפ' פברק גי' פנשה פביא' מחלוקת בשיצור ביטול איסור בפיתר אם פואו בששים או במאה. לפי
פשט' פמחלוקת פיא' ד' כמה נקרא פאיסור נתן סעם בפיתר שיסור פפיתר מדין סעם כציקר. מקור
פמחלוקת פואו דין ביטול פני' -שפני' מלח את שצרו ושורפו והמשל את פואו בש' שרפת שצרו,
ופחצה ופשוט של פואו פס קדשי' קדשים לכהנים ואסורים לזרים, ופפאר פואו קדשים קלים ונאכל לזרים
-ובצנן שמתבשלים יחד פרי' בלע פבשר עם מפחצה ופשוט פאסורים לזרים -ובכל זאת אוכל פישראל
מפבשר -ומכאן שסעם פחצה ופשוט בטל באי' -ונתלקו שם אי' למחצה את פיוס בין פחצה ופשוט לטאר
פואו -ופנפנ' פיא' אם פביטול פי' בששים או במאה. על זה פואלת הפ' מפורה בברייתא ש, זה
פיתר פבא מכלל איסור' -דין ביטול אי' נזיר פואו קולא מיוחדת ובמקום אחר אסור-ואי' שייך לטאר
מכאן כלל פתורה כולה-

5' חולין ז' ח' סוף ע"ב, רבא אמר לא נזרכאו... ברובא בסי' (ע"א ב'), ורש"י

לפי רש"י סובר רבא שסעם כציקר בחולין לאו דאורייתא ושכל פילפוטות בפסחים פיו אסמכתאות (אף
שבד' פ'ט' שם סברו שפם מלי' מורים כמ"ש פתוס' שם) ומחייב כל איסור שיי' נכר בטל ברוב
פיתר מפית. אבל בקדשים ק"ע כצ"ע דאורייתא -ופואו נלמד מלי' קדשי' בנצית קדשים כשרים בפסחים,
ובאי' נזיר לא נאסר פואו מצד פ"כ (וגם אין ללמוד מנמו לטאר קדשים שבטלים בששים או במאה שפרי'
עם אס כצ"ע לאו דאורייתא אין לבלע איסור בפיתר לכתחלה וכאן פתירו פכתוב וצ"כ גזע"כ פיא'
ומחייב לא נתן ללמד מנמו לכה"ת -וזו כוננת פברייתא שפואו פיתר פבא מכלל איסור) ובחולין שצ"ע לאו
דאורייתא -פמדאורייתא בטל פאיסור ברוב אבל מדרבנן כל שנתן סעם איסור, וצי' פפיתר באי' נזיר
פתירו איסור פבלע בששים או מפואו פיתר שאין צאנו חשוב לאסור את פפיתר ופכל בטל ברוב.

וא"כ לפי רש"י סובר רבא בחולין וגם רבי יוחנן בחולין שסעם כציקר לאו דאורייתא -ולכן צאנו ולא מנמו
אין לוקין עלי', וסוברים, אמוראי בתראי' שר"ע פמחכמים סוברים כן.

3' ההנה בדיני ממונות בעיני ג' דיינים ובדיני נפשות כ"ג, והנה קשה איך אולי' בתר רוב הא
חסר מנין הסנהדרין וחסר מספר דיינים, ואפילו לו יהא דהדין באמתתו כהרוב מ"מ הרי המיעוט דקאמרי
להיפך אינם יודעים הדין ואינם מורים כן והרי חסר מנין של הבי"ד אלא ודאי פשיטא דכיון דאיכא גזע"כ
דבעינן כך וכך שנהדרין וגם דין דאחרי רבים להטות יש לן א"כ ע"כ דיש להם צירוף וכולם ביחד גומרים את
הדין וע"כ אמרינן בהך רובא ככולא וא"כ הרי איכא כבר כל מנין הסנהדרין, ונמצינו למידין מהך דמהני רובא
בסנהדרין דחשיב רובא ככולא ומיעוט נתהפך כמו הרוב ונעשה כהרוב.

ראינו את שיטת רש"י שכתב לאו דאורייתא ע"פ דברי רבי יוחנן בע"ז ודברי רבא בחולין (חולין נז"ב וישו"ט נז"ב) -

1' חידושי הגר"ח על הש"ס לחולין קי"ט ע"ב, ופנה לפרסומים... באם הרוב'

כשעסק באיסור נגדש בהיתר ברור שנבדע בהיתר מרובו של האיסור - וי"נ מקום לומר שלפי רש"י מפת"ש אין צורך בעיקר אין על אותו רוב שם איסור כדל, אבל מפורש ב"מ (חולין קי"ב סוף ע"ב) ש"ל ורובו של איסור כחנשו ופאו נלמד מ.הפנאים - אלא שאם כ"ע לאו דאורייתא באם הרוב (הע"פ).

שיטת הרמב"ם בענין כנראה שונה מזו של רש"י, ונחלקו בפירושה -

2' הרמב"ם פ"ה נזירות פ"ד - ז' והשגת הראב"ד, ופ"ו נכ"א פ"ב ו"ג' ורז"ב וכו' נ"ו

הרז"ב ז' נדמה שהרמב"ם פסק כ"ע לאו דאורייתא ופכ"מ פוסק כרש"י - ופדברים תנאים שפ"ו אם כ"ע לאו דאורייתא באם הפעם הרוב ואין לוקין אם על כזית בכא"פ! וכנראה הבינו פני"כ שלפי הרמב"ם כזית בכא"פ לא באם כ"ע - אבל מדברי רבא שראינו בפסחים מדאורייתא ברובא באם לא נמשא כן.

3' ח"מ ע"ה בסוף דבריו, ואין תחילה...'

ה"ח"מ הקשה על דברי פכ"מ שהרמב"ם חולק על רש"י במפורש - שלפי רש"י כשאין באיסור נכר אין לוקין אם על כזית בכא"פ וכו'.

4' הגהות מייחנות שם אות ב', ...הוא בעין'

הגהות מייחנות הבין שפסק הרמב"ם כ"ע דאורייתא (דברי ר"י ור"ת נראה לקמן)

ולכאורה ז' שהרמב"ם פסק קודם כל שאין בהיתר מ"מ לאיסור הנזיר כשיש פחסים בפסחים ואם כעיקר דאורייתא הנזיר ובכל התורה כולה - אלא שהרמב"ם ראה בדברי רבי יוחנן בע"ז ששם ה"א נמשא איסור ואין לוקין עליו - ואין לוקין אלא על ששם איסור נמשא דהיינו כזית בכא"פ - שמה שנלמד ממנשרת פוא שאין הפעם באם הרוב, אבל לא ששם האיסור יאסור גם את הפיתר, ולכן אין לוקין על התעוררות אלא אם נמ"ש שאוכל כזית מן האיסור א"מ בכא"פ. (ואילו היינו סוברים שכ"ע לאו דאורייתא לא היה לוקה על כזית איסור הבלע בהיתר גם אם נמ"ש שאוכל כזית איסור בכא"פ שפ"ו באיסור באם הרוב וכמו שראינו ברש"י) וכשיש כזית בכדי אכילת פרס וכו' כזית מפתעורבת איסור מפת"ש מדין ח"י שיצור ואין לוקין עליו אלא מדרבנן (זה שיש נכות מרדות על ח"י שיצור מפורש ברמב"ם פ"ב שביתת עשור פ"ג)

אלא - פדין הפש"ש שכתב הרמב"ם שכשאין כזית איסור בכל פרס מפתעורבת מותר מפת"ש לאכול את התעורבות (כך מפורש בנזירות) - תנא, שאם כ"ע דאורייתא ואין ששם האיסור באם הרוב פרי"ש כן ח"י שיצור איסור וצ"ח איסור מפת"ש א"ל שאין לוקין עליו אלא מדרבנן - וזו עגת הראב"ד בנזירות.

5' חידושי רבי חיים פ"ה על הרמב"ם פ"ו נכ"א פ"ד א', ונראה... וי"ע, אלא ודאי... כדל'

6' ע"ה, ודל"ז... ופשוט'

ר' חיים פסביר שלטא שייך דין ששם כעיקר על דבר שאי אפשר לאכול - וכן שבתעורבות ח"י אם אין ראוי לאכילת אדם אין איסור בה יראה א"ל שבהתעורבות א"ל ראויה לאכילת כלב עוברים עליו - שאם אין התעורבות ראוייה לאכילה לא שייך בה דין ששם כעיקר וממילא באם הפת"ש הרוב, וסובר הרמב"ם ששם אם לא שייך לעשות מעשה אכילה באיסור המעורב בהיתר מפני שהוא פחות מכזית מכא"פ כבר אין עליו דין כ"ע ובאם הרוב - ופראב"ד? חולק בקודם פזאות וסובר שאין חסרון בשיעור מונע דין כ"ע ממילא אין באם ואסור מפת"ש מדין ח"י שיצור.

והרמב"ם ראה בחולין שאיסור באם בהיתר בששים ובמאה - ומוכרחים לומר שמהרבנן לא באם האיסור גם כשאין כזית בכדי אכילת פרס - אלא שבדברי הרמב"ם לא מ"ל במפורש כמה זריכים לאכול מפתעורבת כדי לפתח"ה במכות מרדות - שפ"י כתב, ואכל כל הפקד"ה - ולכאורה לא בא לומר אלא שא"פ שאוכל כל הפקד"ה אין לוקה מפת"ש ושלטא כבש"י פדינ"ס שקדמו לו שאם יש כזית בכא"פ אם אוכל כל הפרס לוקה מפת"ש - אבל אין לפיכח מפרמב"ם שצ"ד שאוכל את כל הפקד"ה לא ילקה גם נכות מרדות!

ואי"כ - לרש"י כ"ע לאו דאורייתא והאיסור באם הרוב גם כשיש בו כזית בכא"פ (כד שאינו נכר) - ואילו היינו סוברים שכ"ע דאורייתא היה הפיתר נפסק לאיסור והיו לוקין על כזית מפתעורבת, לרמב"ם כ"ע דאורייתא פירוש שאין איסור פננתן ששם בהיתר באם הרוב - וכל שיש בתעורבות כזית בכא"פ וכו' פרס מפתעורבת לוקה ואם לא אוכל את הפרס אבר על איסור ח"י שיצור מפת"ש ולוקה נכות מרדות, וכשאין כזית בכא"פ אין דין כ"ע דאורייתא והאיסור באם הרוב - מהרבנן גם אם אין כזית בכא"פ לא באם האיסור ואם אוכל מפתעורבת מכן אותו נכות מרדות.

בראשונים מ"ל ע"ז מ' שלמד שכל החידוש בכ"ע פוא שלטא באם האיסור הרוב אבל לא שיאסור האיסור את הפיתר -

7' ר"ש פ"ב אב"ד יום סוף מ"ט, דפ"א כזית שכן של תרומה שנתן ששם... מננה כזית ח"י'

מפורש בר"ש ששם אם כ"ע דאורייתא אין לוקה אד שיאכל שיצור איסור בכדי אכילת פרס.

¹ והנה לסוברים טעם כעיקר לאו דאורייתא אם הוא משום דעצם דינא דטעם אינו כעיקר, דטעם אינו דבר האסור או משום בטול ברוב נגעו בה. ובפשיטות דכו"ע מודים ביסוד דינא דטעם כעיקר דהוא מקרא דהטמאים לרבות צירין דאסור ומחלקותם רק בהדרשא דדרשיי' או לא. הרי דעצם הטעם אסור הוא ורק ההיתר בשארי איסורין הוא משום בטול ברוב

וּלְפִיז נראה, דה"ט דהרמב"ם שפסק דהיכא דאין בתערובת כוית בכא"פ איסורו אינו אלא מד"ם, ואפ"ג דהוא זה מדין שיטורין, מ"מ אין זה שייך לדין חני שיטור, דטכע"ק שאני דנעיין ב"י דין אכילה לעצם חלות השם של טכע"ק, אי"כ גם אם חסר ב"י שיטורא דאכילה ג"כ לא חלה ב"י עצם השם של טכע"ק, ול"ד לח"ש דכה"ט כולה, דשם איסור שעל החפץ ממילא הוא, והדין שיטורין הוא לענין אזהרת אכילתו, משא"כ הכא דכלא דין אכילה אין זה טכע"ק כלל, אי"כ ממילא דגם בחסרון שיטורי' ג"כ לא חלה ב"י שמה דטכע"ק, וכל חלות שם טכע"ק שלו הוא רק מד"ם. ועיין בפ"ד מה' חו"מ דדעת המ"מ שם בדעת הרמב"ם דגם ב"י ובי"י ליכא בתערובת חמץ כ"א בשיש שם כוית בכא"פ, ואפ"ג דגבי ב"י לא שייך כלל לדין גירוף של אכילה פרם, אלא משום דזה שייך לחלות שם של טכע"ק על עיקר החפץ, וע"כ שפיר שייך דין שיטורא גם לגבי ב"י, וזהו להדיא כמש"כ. ולדעת הראב"ד אפ"ג דנתבאר דסובר ג"כ דטכע"ק מיתלא חלי בדין אוכל, מ"מ לא תקשי אהא דסובר דטכע"ק שאין בו כוית בכא"פ הוי דאורייתא, משום דשאני הכא דהוי אוכל גמור וחזי לאכילה ורק דחסר ב"י שיטורא דאכילה, וע"כ סובר הראב"ד דאין זה שייך כלל לחלות דין טכע"ק, ושפיר הוי מד"ם, ופשוט.

⁵ **ונראה** עוד דמלבד דאיסורא דטכע"ק הוא אזהרת אכילה ומיתלא חלי בדין אוכל, אלא דגם עצם חלות שם של טכע"ק ג"כ מיתלא חלי בדין אוכל, ובלא"ה לא הוי טעם כעיקר כלל. ומבואר זה מהא דפסק הרמב"ם בפ"ד מה' חמץ ומלה ה"ח ז"ל תערובת חמץ עוברין עלי' משום כל יראה וכל יתלא כגון המזריים וכוחה הבבלי ושכר המדי שפושין אוטו מן הקמח וכל כיוצא באלו מדברים הנאכלין, אבל דבר שיש בו תערובת חמץ ואינו ראוי לאכילה ה"ז מותר לקיימו בפסח, כי"ד עריבת העבדנין שנתן להוכן קמח ושורזת אפילו נתנו שעה אחת קודם הביטור ה"ז מותר לקיימו, ואם לא נתן הפירות ונתן הקמח קודם שלשה ימים לשעת הביטור מותר לקיימו שהרי נפסד והבאיש תוך שלשה ימים חייב לבטל וכו' הפה עלמה שטעפה ושנפסלה מלאכול הכלב ומליגמח שנסרחה א"ל לבטל פכ"ל, ול"ע מה שפסק הרמב"ם מחלה בתערובת חמץ דאם אינו ראוי לאכילה ה"ז מותר לקיימו, ותלי דינא דכל יראה בשיטורא דראוי לאכילה אדם, ומ"ש מפת עלמה שטעפה דתלוי בראוי לאכילה כלל, וכמבואר בסוגיא דפסחים דף מ"ה ובדברי הרמב"ם שהבאט, ול"ע.

אלא ודאי דדעת הרמב"ם היא דחלוק תערובת חמץ מחמץ בשין, ובתערובת חמץ תלוי דין כל יראה שלו בראוי לאכילת אדם, ובחמץ בעיני' הוי שיטורו בראוי לאכילת כלב, והטעם בזה הוא, דהרי הא דתערובת חמץ ישנה בב"י הוא משום דינא דטעם כעיקר, וכל שאינו ראוי לאכילת אדם פקע מיני' דין טכע"ק, וע"כ אינו עובר עליו, ולא שייך הכא טעמא דראוי לחמץ בו עיסות אחרות, דכ"ז לא נאמר אלא לענין עיקר שם אוכל האמור לאזהרת ב"י, משא"כ לענין דינא דטכע"ק לא מהניא כלל הא דראוי לחמץ בו עיסות אחרות, דמ"מ כ"ז שאינו ראוי לאכילת אדם פקע מיני' דין טכע"ק, וממילא דאין כאן חמץ כלל ואינו עובר עליו. משא"כ בחמץ כלל תערובת דאית' לחמץ בעיני', שפיר מהניא ב"י טעמא דראוי לחמץ בו עיסות אחרות, וע"כ תובר עליו עד שיפסל מאכילת כלב. והרי דין כל יראה אינו שייך כלל לאזהרת אכילה של טכע"ק, ומ"מ לריכין בהטכע"ק שיהא ראוי לאכילת אדם, ומבואר מה דמלבד דאזהרת טעם כעיקר היא אזהרת אכילה עוד גם עצם חלות הדין ושם של טכע"ק תלוי דוקא בראוי לאכילה, ובלא"ה אין זה טעם כעיקר כלל.

ואי-כ- ראינו את שיטת רש"י והרמב"ם בדברי ר' יוחנן - לרש"י כ"ז לאו דאורייתא - וראינו דהיינו איסור בעין לוקין עליו בכזית בכדי אכילת פרס, וראינו ולא נמשו שאין פאיסור בעין מדאורייתא בעל ברוב ואיסור מדרבנן בעל ברוב משום כ"ז. דפי הרמב"ם (דפי הרבה אחרונים) כ"ז דאורייתא - אב"ד לא נפק בפיתר דאיסור ומחילא אין לוקין אלא כשיש כזית איסור בכא"פ ואב"ד את כל הפרס, וכשאין כזית בכא"פ מדאורייתא בעל ברוב ואיסור מדרבנן בעל ברוב.

בין בעלי התוס' מבינים כמה שיטת שונות - כבר ראינו את שיטת רש"י שצ"ע בעיקר פירושו שאין פאיסור בעל ברוב אב"ד לא נפק בפיתר דאיסור ולכן גם בפחות מכא"פ איסור מה"ת מדין חז"י שיצור אב"ד אין לוקין אלא כשיש מן פאיסור כזית בכדי אכילת פרס מפתערוכות ואב"ד פרס שלם, פוסקת רוב בעלי התוס' איננה כן - אלא שצ"ע בפיתר נפק דאיסור ואב"ד אדאורייתא גם באכילת כזית מפתערוכות - ומחילא קשה מ"ש ר' יוחנן שצ"ע ולא נמשו איסור ואין לוקין עליו -

1' תוס' חולין ז"ט ע"א ד"ה רבא אמר (פסק מ"ח ע"ב), ופרב רבי יוסף... ופגע רב'

דפי רש"י נאורליינש צעם בעיקר פוא דין חדש פנלמד מציצולי נכרים ופאכול מפתערוכות איסור ופיתר כשפאיסור ענת צעם בפיתר אב"ד א"ס איסור צעם ואינו לוקה - וזו פיתר כונת ר' יוחנן שצ"ע ולא נמשו שאם אין פאיסור בעין אב"ד ענת צעם בפיתר פכ"ל איסור - מדאורייתא - ואין לוקין עליו מפני שפוא איסור צעם.

2' שם בתוס', ור"ת פשיב לו... דאיסורי'

ר"ת חולק וסובר שאחרי שנתרבה כ"ז מציצולי נכרים דינו כאיסור צ"ח ולוקין עליו. וא"כ שוב קשה מ"ר יוחנן - למה אין לוקין על צ"ח ולא נמשו?

3' ראו"ש חולין פרק ז' סי' ע"א, ורבינו חיים ז"ל פירש... דהיינו ביותר מכדי אכילת פרס'

שיטת רבינו חיים היא שדין צעם בעיקר ישנם שני דיינים - פאיסור פנתן צעם אינו בעל ושהפיתר פופק דאיסור - אלא שפדין פשני שפאיסור פבלעז בפיתר אוסר גם את הפיתר לכו נאמר אלא כשיש כזית איסור בכא"פ - שפוא שיצור חשב שפ"ה אפשר ללקות עליו גם בלי הפיתר - ואז חייבים גם על אכילת כזית מפתערוכות. ואי-כ- צ"ע וממשו של ר' יוחנן פירושו תערוכות איסור ופיתר בשיצור כזית בכא"פ ולוקין על אכילת כזית מפתערוכות (וגם פחות מכזית מפתערוכות אוסור מדין חז"י שיצור), וראינו ולא נמשו פיינו כשאין כזית בכא"פ בתערוכות ופוא אוסר מה"ת מדין חז"י שיצור שפרי פאיסור פנתן צעם בפיתר אינו בעל אב"ד אין לוקין עליו שפרי לכו נפק בפיתר דאיסור.

ואי-כ- דפי רש"י ל"מ ד כ"ז דאורייתא כ"ל שפאיסור ענת צעם בפיתר לוקין על כזית מפתערוכות גם כשאין כזית בכא"פ מפאיסור בתערוכות מפני שהפיתר נפק דאיסור - אלא שר' יוחנן סובר כ"ז לאו דאורייתא ופלכך כמותו ומחילא אם אין פאיסור בעין בעל ברוב מה"ת ואיסור מדרבנן בעל ברוב. דפי הרמב"ם כ"ז דאורייתא איפ"ש כזית איסור בכא"פ אב"ד לא נפק בפיתר ומחילא אוסור לאכול מפתערוכות מדין חז"י שיצור אב"ד אין לוקין אלא על אכילת פרס שלם, וכשאין כזית בכא"פ אב"ד פאיסור ענת צעם בתערוכות מה"ת פאיסור בעל ברוב אב"ד מדרבנן אמרינו צעם בעיקר שפאיסור אינו בעל ופכ"ל אוסור מדין חז"י שיצור. דפי רש"י כ"ז דאורייתא גם כשאין כזית בכא"פ אב"ד הפיתר אינו פופק דאיסור ומחילא אין לוקין על פחות מכזית מכא"פ ואפילו אז אינו לוקה אם לא אכל את כל הפרס, ובהפחות מכא"פ צ"ד איסור מה"ת מדין חז"י שיצור שפרי איסור פנתן צעם בפיתר אינו בעל. דפי רש"י נאורליינש גם בפחות מכא"פ אמרינו כ"ז ופיתר פופק דאיסור אלא שאין לוקין עליו מפני שפוא איסור צעם בעל ברוב. ולפי רבינו חיים איסור פנתן צעם בפיתר אינו בעל אב"ד לא נפק בפיתר דאיסור אלא אם יש כזית בכא"פ - ולכן גם כשאין כזית בכא"פ אוסור לאכול מפתערוכות מדין חז"י שיצור, אב"ד אין לוקין אלא כשיש כזית בכא"פ - ואז לוקה אפילו על כזית מפתערוכות בעל ברוב. ושיטת ר"ת צ"ד לא ברור.

ראינו את שיטת רש"י ופירמב"ם הר"ש הר"י מאורע"ש ור' חיים הכהן פירוש דברי ר' יוחנן שטעמו ולאו
ממשו איסור ואין לוקין עליו- לפי רש"י פוא בכל תערוכות איסור ופיתר כל שאין פאיסור בעין אין לוקין עליו
ובטל ברוב מפני שכ"ע לאו דאורייתא. לרמב"ם מדובר בתערוכות שאין בה כזית איסור בכא"פ ולפי
פירמב"ם (ע"פ פירוש של פז"ח) אין דין שכ"ע ופאיסורו בטל ברוב מפ"ת ואיסור מדרבנן בלבד. לפי רש"י
מדובר בתערוכות איסור ופיתר בין שאין בו כזית איסור בכא"פ ובין יש בו אבד לאו אכילת כזית איסור
בכא"פ. לפי רש"י מאורע"ש אף שכ"ע דאורייתא באו ר' יוחנן לומר שאין לוקין עליו מפני שפוא איסור אשפ
בלבד. ולפי ר' חיים הכהן כל שאין בו כזית איסור בכא"פ לא נפסק הפיתר לאיסור ואם אכילת כזית
מפתערוכות בלבד אינן לוקה. ראינו גם את דברי רבינו תם בתוס' שחלק על רש"י מאורע"ש אבד אכילת
ראינו איך תירץ את דברי ר' יוחנן-

ופנה. בכל מה שראינו בענין שכ"ע פי"ה מובן שמדובר באיסור שפוא ממשו שנה מנה של הפיתר וממילא
נרשע טעמו בתערוכות דין תערוכות מין במינו-איסור ופיתר מאותו פמין אלכא שחוד איסור ופשנ מותר
(בשר נבלה בבשר שחוטף) שני במחלוקת תנאים-

מנחות כ"ב ע"א, תנן פתם דם שנתערה במים... קשיא' (תנינא)

אחרי שפנה הכהן מים פפר ומים פשעיר אחת למעלה ושבא למטה בקדש הקדשים ואלה פפרכת עירב
את פדמים ונתן מים פתערוכות על מנבח פנבח -ובפסוק נאמר על מתן פדמים של אומת פתערוכות, ולקח
מים פפר ומים פשעיר... אף שדם פפר מרובה מים פשעיר בפירוש ודם פשעיר פי"ה לריב לביטל ברוב
(בדם קדשים לא שייך טעם כעיקר שפרי אינן עומד לאכילה) -פחכמים למדו מכאן שדברים פאזלין ע"ע
פמנבח אינם בטלים ברוב, ורבי יפודה למד טכל פתורה כולו שאין תורת ביטול אלכא בשני מינים אבד מין
במינן לא בטל טעמו.

פסבר למחלוקת רבי יפודה ופחכמים מלינן ברין בגיריס-

2 ר"ן נדרים נ"ב ע"א ד"ה וקשיא באומ"ע, דחזינא לרבנן ולר' יפודה... כמין בשאינן מינן

פרי"ן פסב"ר שלכ"ע כתוב כאן שאין תורת ביטול במינו אלכא שנחלקו ר"י ופחכמים אם פמין פוא פמין
פבלכא -עזלין, או פמין פחומרי'.

3 משנה ע"ז ע"ע ע"א, יין נסך...

מפורש במשנה ש"ן ומים נסך אינם בטלים במינם ובשאינם מינם איסורים אם נתנים טעם בתערוכות (משום
שכ"ע -או מדאורייתא או מדרבנן) -ולכאורה מפורש במשנה כר' יפודה שאין תורת ביטול למין במינו-

4 פס בנא' ע"ע ע"ב, זנה פכחל מין במינו... שלכא במינו בעתן טעם' (בסוף פפאזוד)

רב ושמחול פוסקים כרבי יפודה ור' יוחנן וריש לקיש כחכמים -מודים ר"י ור"ע ש"ן נסך וטבל אינם בטלים
במינם- יין (ומים) נסך משום חומרה של עבודה זרה, וטבל מפני שאפילו כלשפו מטבל חשוב לתקנו -שום
פפריש משפו מטבל לפטור את כל פטבל פרי פותר פתבל- וזוקא במינו שפרי אין פטבל מתיר אבד ממשו
אחר שאין מפרישם ממין על שאינן מינן, ולם מפורש כאן שלפי ר"י ור"ע שסוברים כחכמים, שיש תורת ביטול
במינן -ופי"ה לריב לביטל ברוב (שפרי לא שייך טעם כעיקר במינו) בטל זאת איסור, בעתן טעם' -דפי"ן
בכד' נתינת טעם אילו פי"ה הפיתר אינן מינן -ולש"י פביא ששיצורו בששים.

5 תוס' חולין ז"ח ע"ב ד"ה רבא, ובפרק בתרא דמסכת ע"ז... דאפ"ה איסור'

פתוס' פי"ה שנה ש"ן במינו בששים לר"י ור"ע פוא מדרבנן שפרי אין כאן נתינת טעם ולכא שייך שכ"ע -ממילא
זנה פתרון של דברי ר' יוחנן בטעמו ולכא ממשו -איסור שנתערה בפיתר שפוא ממשו פאיסור ואין בפיתר
ששים כנגדו איסור מדרבנן ואין לוקין עליו, וטעמו וממשו שלוקין עליו מדובר גם במין במינו -ופירושו כרש"י
שפאיסור בעין ולכא שייך ביטול וכילת כזית בכא"פ.

וא"כ- פתוס' יכולים לסבור כרש"י שכ"ע פירוש גם שאיסור פנתן טעם בפיתר לא בטל ולם שפפיתר
נפסק לאיסור ולוקין על כל כזית מפתערוכות, ולכן לפי פתוס' שסוברים שכ"ע דאורייתא -בתערוכות מין
בשאינן מינן -שנתערה איסור ממין אחד בפיתר של מין אחר- כל שטעם פאיסור נרשע בפיתר לוקין על
אכילת כזית מפתערוכות, ור' יוחנן שפסר ממלקות פוא במין במינו -שלפי פחכמים יש בו תורת ביטול -ואם
נתערה איסור בפיתר מאותו מין פרי אין שם טעם כעיקר -ומדאורייתא בטל ברוב, אבד איסור מדרבנן כל
שש בתערוכות כל כך איסור שאילו פי"ה הפיתר ממין שונה מנה של פאיסור פי"ה פאיסור עתן טעם בפיתר
-ופוא אחת בששים.

פפחנך דברי פתוס' מלינן אזו פירוש בדברי ר' יוחנן ופוא סתום-

6 פס בתוס' ריש ז"ט ע"א, ואזו י"ד... טעמו ולכא פמין

כאן פירוש פתוס' שדברי ר' יוחנן פם במין בשאינן מינן -וטעמו וממשו שלוקין עליו פוא בכזית בכד' אכילת
פרס וטעמו ולכא ממשו שאין לוקין עליו פוא בפחות מכא"פ. -ולכאורה מפורש בתוס' או כר' חיים שראינו
ברא"ש שום אין כזית בכא"פ לא נפסק הפיתר לאיסור ואיסור מדאורייתא מדין חלי שיצור ואין לוקין עליו,
או כפרי"ש שטם אם יש כזית בכא"פ לא נפסק הפיתר לאיסור ואיסור מדין חלי שיצור בלבד, או כפירמב"ם
שום אין כזית בכא"פ אין דין שכ"ע ופאיסור לכל ברוב ואיסור מדרבנן בלבד.

וא"כ- ראינו את שיטת רש"י שתערוכות איסור ופיתר- כע שפפיתר פוא פרוח מותרת מפ"ת, שיטת פרמב"ם וכן לפי רש"י- שאם יש כזית איסור בכא"פ כל התערוכות אסורה ואם אכלה פריס שלם לוקה (ונחלקו בשאין כזית בכא"פ אם אסורה מדאורייתא או מדרבנן), שיטת ר"י מאור"ל וישן לוקין משום שאם כציקר מפני שפוא איסור עשה, שיטת רבינו חיים בכפן שאם יש כזית איסור בכא"פ לוקה גם על אכילת כזית, ושיטת ר"ת שסובר לכאורה שלוקה על אכילת כזית גם אם אין כזית בכא"פ בתערוכות- אלא שמהוהו י"ג' שם בתוס' משמע שם לר"ת אין לוקין כשאין כזית בכא"פ.

וכל זה פוא בתערוכות מין בשאינו מין שייך לומר שאם כציקר, אבל במין נחלקו ר' יודנה ופחכאים- שלפ"י ר' יודנה אין בו תורת ביטול כעל, ולפי פחכאים מדאורייתא בעל ברוב ומדרבנן בכדי נתינת שאם באינו מין- ופוא בש"ס.

גם בנעצ למחלוקת ר' יודנה וחכאים במין במין נחלקו פראשונ"ס איך הפלככה-

1' רש"י חולין ק"ט ע"א ד"ה ותו ל"א מ"ד, דבפ"א נ"י ק"י"ל כרבי יודנה... דמין במין במשפ"ו

לפי רש"י הפלככה כר' יודנה שאין תורת ביטול במין- וא"כ שיטת רש"י פ"א שתערוכות איסור ופיתר מין אחד אסורה גם כאשר הפיתר מרובה מפא"סור בפרבה- אלא שאין לוקין על התערוכות עד שיאכל כזית בכא"פ שאין הפיתר נפק ל"אסור ל"א נתינת שאם, וכשפפיתר מין שונה מין פא"סור מפ"ת בעל פא"סור ברוב פיתר שפ"י ש"כ"ע לרש"י ל"א דאורייתא ואסור מדרבנן.

2' תוס' חולין ז"ז ע"א ד"ה אחר רבא, ור"ת אומר... נ"י ב"י

ר"ת פסק כחכאים מין במין מפ"ת בעל ברוב ומדרבנן בש"ס- וא"כ לפי ר"ת מין במין מדאורייתא ברוב ומדרבנן בש"ס, ומין בשאינו מין ק"י"ל שאם כציקר דאורייתא וכל שפא"סור נתינת שאם הפיתר בכל אסור מפ"ת לפחות מדין ח"י ש"אזר- ואם יש שם כזית בכא"פ לפי רבינו חיים לוקה על כל כזית וכזית מפתערוכות- וייתכן שפ"א גם שיטת ר"ת.

ופנה, במה שנעצ לפלככה- בתערוכות איסור ופיתר שפוא מין פא"סור פרי יש נפק"מ משמעותית בין רש"י לר"ת- שדלרש"י אין תורת ביטול ופכ"ל אסור (לפחות מדין ח"י ש"אזר) ולר"ת פא"סור בעל בש"ס פיתר, אבל בתערוכות מין בשאינו מין אחר כל פמחלוקות פרי ל"כ"ע שאם כציקר לפחות מדרבנן ובכל תערוכות איסור ופיתר שפוא מין שונה מפא"סור- אם פא"סור נתינת שאם הפיתר בכל אסור. פרא"ש מ"א נפק"מ ד"ינ"א גם במין בשאינו מין-

3' רא"ש פרק ג' ד' הנשה סוף סימן ל"א (ר"י קפ"ב ע"א), ופשתא לפסק רבינו תם...

איסור שנפל לקדירה של פיתר מין שונה מפא"סור- למשל כזית חלב פכ"לית שנפל לתוך תבשיל בשר ברוב ונימוח בתוכו - כל שפחלב נתינת שאם בתערוכות פכ"ל אסור ל"כ"ע- ולקמן נראה שלמאשע גם במין בשאינו מין במקום לבדוק אם יש שאם איסור בתערוכות- אנו מ"ריכ"ס ש"ס בפיתר כג"ד פא"סור כ"ד לפת"ר את התערוכות, ובמקרה שנשפך מן פרוטג ופלכ ל"א"ב"ד ואין לדעת כמה פיתר פ"י בתערוכות כג"ד פא"סור- פא"ס נתבשל פחלב בש"ס או ל"א- לפי רש"י ש"כ"ע ל"א דאורייתא מותר שפוא ספק דרבנן ולפי ר"ת שפוא ספיקא דאורייתא אסור (ובמ"י- לרש"י אסור שאין כאן ספק- פרי אין ביטול במ"י, ולשיטת ר"ת פרי מדאורייתא בעל ברוב ופ"ורק לש"ס פוא מדרבנן- מספק פכ"ל מותר.)

4' אור י"ד סי' ז"ח (באר פש"ט ר"י ס"ב), בין אם נתערה... דספיקא דאורייתא לחומרא

פא"ר פסב"ר את שיטת ר"ת במין בשאינו מין ע"פ רבינו חיים- שאם נתינת שאם אסור מפ"ת מדין ח"י ש"אזר, ואם יש כזית בכא"פ לוקין על כל כזית וכזית.

5' ב"י שם סוף ד"ה וז"ל פרא"ש, וא"ל ע"פ ש"ס רבינו חיים...

זה שפא"ר כתב את שיטת רבינו חיים בשם ר"ת מפני פמשמעות ששם ר"ת מודנה לרבינו חיים.

6' ב"י שם ד"ה ופרמב"ם

פב"י (לשיטתו בכ"ל משנה) למד שלפי פרמב"ם ש"כ"ע ל"א דאורייתא ובכל זאת כזית איסור בכדי אכילת פריס איננה בעל פה ופא"כ"ל כל פפרס לוקה, ואזן ששם לרש"י י"ג כן, וא"כ- לפי פב"י כל שיש כזית בכא"פ בתערוכות אסורה מדאורייתא ל"כ"ע ואם אין כזית בכא"פ לר"ת אסורה מדאורייתא ולרש"י ורמב"ם מדרבנן.

7' שם ב"י (ד"ה) ד"ה וכתב פרש"א

רוב ראשונ"ס פוסקים כר"ת מין בשאינו מין כל שפוא נתינת שאם אסור מדאורייתא.

8' שם באור (א"ר פש"ט ע"א), ורש"י פירש... לסברת ר"ת, ודרכי משפ"א אות ד'

פא"ר פסק כר"ת בין במין ובין בשאינו מין וברדכ"מ כתב שכן פנפנה.

9' ש"ע י"ד סי' ז"ח ס"ב דברי פמחבר בל"ב, ... רובו פיתר אסור, ובהג"א אות ח' ו'

גם פשו"ע פסק כר"ת- אלא שאין נפק"מ למאשע בין אם לג"ד שר"ת סובר כרבינו חיים או ל"א שפוא נעצ למחלוקת בל"ב, ופרא"ש כתב שמה שכתב פא"ר בשם ר"ת פוא צעות פדפוס ו"ל"ע, ר"ח- ד"פ"י רבינו חיים- אבל לפלככה גם פגרא"א פסק שאם אין כזית בכא"פ ל"א נתפסק הפיתר ל"אסור ואסור משום ח"י ש"אזר בל"ב.

10' ש"ע סעיף ג', ש"ך ס"ק כ', ופתחי תשובה אות ח', ... ע"ש

בנשפך כ"ר א"י אפ"ר לדעת אם פ"י ש"ס כג"ד פא"סור בשעת נפילת פא"סור ומח"ל נקרא ספק, מה שאין כן כשכ"ל התערוכות לפנ"ע- זה של"א דקדק לראות כמה איסור נפל ל"א נקרא ספק אלא, דעת ש"ס, ופ"ר פ"י ששם כשפכ"ל פנפנה נקרא ספק אבל ח"י"ל פמחירו של"א לתת תורת כל אחד ואחד בי"ד ול"א פק"ל בספיקא דרבנן אלא במקרה של נשפך מפני שאינו שכיח כ"כ, ופ"ת פבי"א את מ"י שר"ב לפת"ר אם פא"סור נפל.

למדן את שיטת התנאים, פאמוראים, פראשנים ופאחרונם בענין תערוכות מין במינן ומין בשמינן מינן- לפי רבי יודף מין במינן לאו בטל (אדא שמוין לוקין עליו עד שיהיה כזית איסור בכא"פ ואוכל כל הפרס) ולפי פחכמים בטל ברוב מדאורייתא ובששים מדרבנן-ופסק רש"י כר' יודף ור"ת כחכמים. במינן בשמינן מינן פסק רש"י שצ"ע כצ"ק לאו דאורייתא ומפ"ת בטל ברוב ומדרבנן בכדי נתינת צעם. בשיטת פראמ"ם פי' פרד"ז ופכס"ז משנה שובר כ"ע לאו דאורייתא אלא שכזית בכא"פ איננה בטל ואם אוכל כל הפרס לוקה. ואילו לפי מה שראינו בר' חיים פסק פראמ"ם שצ"ע דאורייתא אובד גס אם כ"ע דאורייתא לא נפסק הפיתר לאיסור ואינו לוקה אם לא שיהיה כזית בכא"פ ואוכל כל הפרס. ואם אין כזית בכא"פ אין דין כ"ע בכלל ופאיסור בטל ברוב מפ"ת. ופר"ש סובר שצ"ע דאורייתא ולא נפסק הפיתר לאיסור אובד פאיסור לא אפילו אין כזית בכא"פ. לפי פרי"י מאורע"ינש שצ"ע דאורייתא אובד אין לוקין עליו מפני שפוא איסור עשה, לפי רבינו תם שצ"ע דאורייתא ונפסק הפיתר לאיסור ולוקין על כזית מפתערוכות. לפי רבינו חיים א"ף שאין איסור פנתן צעם בפיתר בטל ואפילו אין כזית בכא"פ אובד לא נפסק הפיתר לאיסור אלא אם יש כזית בכא"פ ואז לוקה על כזית מפתערוכות. וראינו את דברי פשו"ע באיסור שנפל לפיתר ונשק מפרוטב עד שאי אפשר לשער אם היה בפיתר ששים כנגד פאיסור אובד באד"ף היה שם רוב פיתר-שעם פיתר תערוכות מין במינן פרי' זה ספיקא דרבנן-דקי"ל כר"ת שפסק כחכמים ולא כרבי יודף - ומחילא מין במינן בטל ברוב מפ"ת ובששים מדרבנן וספק ששים פוא ספיקא דרבנן. ואם היה מין בשמינן מינן קי"ל כר"ת וכרבינו חיים שצ"ע דאורייתא וספק ששים פוא ספיקא דאורייתא ואסור.

ופנה. בשיטת רבי יודף שאין תורת ביאול מלין במינן מלין חידוש בגמ' -

1' מנחות כ"ג ריש ע"א, אמר רבא קסבר רבי יודף... ומבטל

רבא סובר שלפי רבי יודף אם נתערב איסור בשני מיני פיתר - אחד ממין פאיסור ואחד ממין שונה - למרות שאין תורת ביאול במינן, אין הפיתר שפוא ממין מפריע לפיתר של פמין פשני מלבטל את פאיסור ברוב. כאן במנחות מדובר בקומץ של מנחת יחי' ישראל שנתערב בקומץ של מנחת כהן ושני פקומטים בלטים יחד - לפי פחכמים שאין צולין מבטלים זה את זה נשאר שם מנחת ישראל ושם מנחת כהן על פסולת והשמן של שני פקומטים בכל מקום שפסק ומקצרים את התערובת לשם שניפס, אובד לפי רבי יודף יש תורת ביאול על צולין ומין במינן פוא שמינן בטל - וכאן פרי' יש שמן וסולת - וסולתו של אחד מבטל את שמנו של השני דיע של רבא מובא גס בחולין על ענין חתיכה של נבלה שנבלה לתבשיל של פיתר - חתיכות בשר הרוכב ותבלינים - ומכיר את הנבלה, סובר רבי יודף שאם פרוטב מרובע מנבלה כל כך שאין הנבלה ליתן צעם הרוכב נתבטל צעם הנבלה ברוב וזרק את הנבלה וכל התבשיל מותר - כולל חתיכות הבשר - ואצ"פ שפחתיכות פן ממין הנבלה ולפי רבי יודף מין במינן לאו בטל ופרי' בטל פחתיכות מנבלה - אחרי שנבלה פנבלה הרוכב ותבלין שאינם ממין הנבלה - מה שנבלה בחתיכות פבשר כבר אין שנו נבלה ומותר.

ובל זה לפי רבי יודף - אובד לפעל פסק פשו"ע כרוב ראשונים שפלטכ פחכמים. מדברי פראש"א נאנע סובר שדברי רבא שייכים גס לפי פחכמים ונחלקו פאחרונם בפירושם -

2' תורת הבית פראש"א בית רביעי שער פראשון הבית פק"ר, נפל דתוק מינן... לפק"ד

לפי פראש"א אם נפל איסור לתוך תבשיל ממין ואינו מינן - למשל בשר נבלה לתוך בשר כשר הרוכב - ובר סולק את הנבלה - ונשק מן לרוכב באופן שא"א לשער אם היה ששים כנגד פנבלה - כל שבדאי היה בשר הפיתר רוב כנגד פנבלה ביטל הפיתר את פנבלה מדאורייתא מפני שפוא מינן וששים פוא דרבנן וספיקו לפק"ד.

3' ים של שלמה פרק כל פבשר סי' מ"ו בד"ן פריעי, כתב פראש"א... לחומרא

פאפרש"ד דחה את דברי פראש"א בצענה שדינן של רבי יודף פוא שאין תורת ביאול במינן ואל זה חידש רבא שגס אם אין ביכולתו של מינן לבטל אם יש שם אינן מינן בשיעור, שיכול לבטל נתבטל פאיסור ומותר, אובד לד"ד - אחרי שפלטכ פיא שצ"ע דאורייתא - גס אם יש במינן לבטל את פאיסור ברוב אדין יש צעם איסור באינו אויב אפער לפתירו!

4' אר"י סי' ז"ח (באר פשט סוף ס"ב), כתב פראש"א... ובי"ח ד"ה ומ"ש פלכך, ופקשה מפראש"ד...

פב"ח פירש את פלימוד מדברי רבא ברבי יודף - שכן שלפי רבי יודף אומרים שמקודם ביטל פאינן מינן את פאיסור ושוב אין בו לאסור את מינן. כמו כן לד"דן מדאורייתא ביטל פאינן את פאיסור ברוב ושוב אין צעם צעם איסור אלא צעם פיתר ושוב אינן אוסר את פאינן מינן משום צעם כצ"ק.

5' פ"ע י"ד סי' ז"ח ס"ב, ואם נתערב במינן ובשמינן מינן... וש"ק ס"ק ח'

פש"ק פקשה כמו פאפרש"ד ולכן פירש שפראש"א לאו בא אלא לפתיר את פחתיכות שפן מינן על פאיסור.

6' צ"ז ס"ק פ', ...ואיין מה שכתב' בס"י ק"ט ס"א מנה', ונקודות פכס"ף

פצ"ז פבין כמו פב"ח

7' פרי מנדים משבילות זהב אות פ', ...בש"ק אות ד'

פספק ששים כאן פוא ספק ששים בכל התערוכות - מפני שגס הפיתר שפוא מינן מנכ"ל לבטל את צעם פאיסור.

8' חזון איש י"ד סי' כ"ו ס"ק ב', ...מפני צעם פאסור, וד"ה ונראה דאין ענן

פחזו"א י"ד ע"ז פסק לפעל כפאחר.

² נפל לתוך מינו, כל שנתבאר שרבה היתר על האיסור ספק מותר לפי ששיעור ששים במין במינו מדבריהם, וכל ספק שבדבריהם להקל. אבל אם לא נתבאר שרבה ההיתר על האיסור הרי זה ספק בשל תורה וכל ספק בשל תורה אסור, [ויראה לי שאסור מדאורייתא]. ויראה לי²² שאם נפל לתוך מינו [ושאינו מינו] רואין את שאינו מינו כאילו אינו, ושהוא מינו רבה עליו ומבטלו, כדרך שאמרו רואין את מינו כמי שאינו להקל.

³ וכתב הרשב"א (תהבה"א בית ד' דף י"א ע"ב) שאם נתערב במינו ובשאינו מינו, ונשפך, רואין את שאינו מינו כאלו שאינו, ותולין להקל, לומר שמינו היה רוב, ותיבטל, כי היכי דאמרינן רואין את מינו כאילו שאינו להקל, ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו, למאן דאית ליה מין במינו לא בטיל, וצריך פירוש לדבריו, דהאי תולין דקאמר, אינו רצה לומר שאינו ידוע שהיה בו רוב במינו, דאם כן הוי ספיקא דאורייתא, (וכב"ר קאמר"ר היכא שידו"ע שהי"ה ב"ו רי"ב) אלא בודאי איירי שידוע שהיה בו רוב, ובא לומר, דלא תיזיל בתר שאינו מינו, דלא שייך בהו ביטול ברוב, אלא נתינת טעם, אלא תסלק אותה, וא"כ הוי כאילו הוא מינו, ותולין דקאמר, ר"ל תולין להקל, ולומר שהיה בו ששים, מאחר שמינו היה הרוב, או ר"ל תולין להקל כאילו מינו היה (הרוב) [לבד], ושלא במינו חשבינן כאילו לא היה שם, אבל לעולם עיקר ההיתר שאמרינן שמא היה בו ששים, והלשון מגומגם, ואעיקר דבריו אני חולק, כי מה שמדמה דבריו לסלק את מינו כו', נ"ל שאין זה דמיון כלל, דבשלמא התם גבי מין במינו אין בו איסור משום צד נתינת הטעם, אלא שגזרת הכתוב שאינו בטל לר' יהודא מין במינו, ומשום הכי כי איכא נמי בהדיה מין בשאינו מינו, אמרינן סלק את מינו, כדי שיבטל הטעם בשאינו מינו, וממילא יותר הכל, אבל הכא, שאוסר את שאינו מינו בנותן טעם מדאורייתא, א"כ היכא שנשפך הרוטב, אפילו איכא נמי מינו בהדיה, סוף סוף עדיין בספק עומדת, וספיקא דאורייתא לחומרא:

⁸ (ג) יר"ד סי' ל"ה ס"ג ואם נתערב במינו ובשאינו מינו רואין את שאינו מינו כאילו אינו כו', ע"י ש"ך ואין דבריו ז"ל מובנים דודאי אין כאן איסור מה"ת שברי טעם האיסור המונע מערב צעם היתר וההיתר מרובה ואם אנו צאין לדון על הטעם עצמו יש לנו להחירו [דהחתיכה היא ככלי שהטעמים נמלאים בתוכו ובעצמים הם כלה בלה שנחטפו וההיתר מרובה] ואיך נאסור את החתיכה מפני טעם האסור.

ונראה דאין לנו להלכה הלך דברי הרשב"א אחרי שאין כאן שום קושיא על דבריו ז"ל, וקושיא אחרונים ז"ל על דבריו תמוכה ואינה מונעה כלל.

תערוכות

(כשאיסור ניכר אין צ"ע שם תערוכות ולוקין על כזית בכא"פ)

תערוכות דח בלח

כשאיסור ופיתר מצורבים בשוף וא"א לפרדיס

כשדשניפס אוחו se:

שיטת רבי יהודה (רש"י): אין תורת ביטול בחינ

כשאיסור ופיתר שויס באעם: איסור משום ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ לוקף אם אכל כל הפרס

כשאניס שויס באעם: כזית בכא"פ. אם אכל כל הפרס לוקף. אכל כזית- לר"ת ורביע חיים לוקף. לרש"י ר"ש ורמב"ם איסור מדין ח"ש

פחות מכזית בכא"פ אבל כדי לתת אע"פ: לר"ת ורביע חיים לוקף משום ש"כ"ע לרש"י ורמב"ם איסור מדין ח"י שיצור

פחות מכדי לתת אע"פ: איסור מפ"ת משום ח"ש

רבנן (ר"ת, שו"ע): אין בחינ בטל

דין תערוכות כדין תערוכות ב' מינים ששמותיהם שונים זמ"ז (צ"ע: אם פשעו שונים אכל קרובים זמ"ז דינן כאילו הם שויס)

לפי פחוו"ד: כשאיסור ופיתר שויס באעם: רוב איסור לוקף על כל כזית וכזית / רוב פיתר בכל מותר מפ"ת וז"י ששים מדרבנן

אם אינן שויס באעם: רוב איסור כנ"ל / רוב פיתר: מותר מפ"ת ואפ"ל יש כזית בכא"פ ואכל כל הפרס וז"י ששים מדרבנן

כששמותיהם שונים זמ"ז:

כשאיסור ופיתר שויס באעם: רוב איסור: לוקף אכל כזית וכזית לכו"ע

רוב פיתר: מותר מפ"ת. ואיסור מדרבנן אפ"ת יש בפיתר סי' כג"ד פאיסור /

חוו"ד: כזית בכא"פ ואכל כל הפרס לוקף, וכלשפו איסור מדין ח"ש

פחות מכזית מכא"פ: איסור מדין ח"י שיצור

כשאיסור ופיתר שונים באעם: רוב איסור: לוקף אכל כזית וכזית

(צ"ע: ואפ"י קרובים זמ"ז)

רוב פיתר: כזית בכא"פ. אכל כל הפרס. רש"י אינן לוקף, ולפי פחוו"ד לוקף

ר"י מאור"ל: איסור מפ"ת אין לוקין / רמב"ם ר"ח ור"ש איסור מפ"ת ולוקין

אכל כזית: לר"ת ורביע חיים לוקף / רמב"ם ור"ש ח"י שיצור / רש"י מדרבנן ולב"י וחוו"ד לוקף

פחות מכזית בכא"פ אבל כדי לתת אע"פ: ר"ת: לוקין אכל כזית וכזית / ר"י חיים איסור

מפ"ת / רמב"ם ורש"י איסור מדרבנן ולפי פחוו"ד אם לרש"י איסור מפ"ת. מפ"ת / רמב"ם ורש"י

איסור מדרבנן ולפי פחוו"ד אם לרש"י איסור מפ"ת.

פחות מכדי לתת אע"פ: מותר

כשנתערב פאיסור בה' מיני פיתר - א"א שוף לו באעם ואעם פשן שונן: אם יש רוב ג'ד פאיסור בפיתר ששע"א שוף לו

ופאיסור נ"ט בפיתר פשן: ש"ך: לפי ר"ת איסור מפ"ת / ש"ך: מדרבנן

תערוכות

רש"י: מין במינן בשם אין בו תורת היטל אבדל לא נפק פהיתר לאיסור ואם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס לוקה ואיסור מה"ת לאכילת מתערוכות מה"ת אפי" כשאין כזית בכא"פ ואפי" יש ששים כנגד פאיסור מדין ח"י שיצור / מין בשאינן מינן בטל ברוב מה"ת ואיסור מדרבנן אם פאיסור נתן טעם פהיתר - דפי"ע מין בשאינן מינן בטעם ואין ששים פהיתר כנגד פאיסור - לפי פב"י מודה רש"י שאם יש כזית איסור בכא"פ אינן בטל ע"פ פנ"א בפסחים ואיסור מדרבנן ח"י שיצור ואם אכל כה פפרס לוקה. ופ"י פחוו"ד סובר רש"י שאין בשאינן מינן בשם בטל ברוב אל"א בששים מפלכ"פ לטעם מסיני ואיסור מה"ת מדין ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס לוקה.

רמב"ם: לפי פרי"ב"ז ופכ"ס משנה מין במינן בטעם בטל ברוב מדרבנן ובששים מדרבנן וכן מין בשאינן מינן בטעם אל"א שבמה"ת אפי" בטעם אם יש כזית בכא"פ לא בטל פאיסור מה"ת בפסחים ואיסור מה"ת משום ח"י שיצור ואם אכל כה פפרס לוקה. לפי ר' חיים סובר פרי"ב"ם שבמין בשאינן מינן בטעם ויש כזית בכא"פ זה פאיסור אינן בטל פוא מדין טעם כעיקר שפוא מדרבנן ואין טעם מדרבנן בטל פוא מדרבנן.

ראב"ד: מין במינן בטעם בטל ברוב מה"ת ובששים מדרבנן / מין בשאינן מינן בטעם אינן בטל ברוב מדרבנן ואין טעם מדרבנן ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס לוקה. (לפי פחוו"ד יב"ל לפיות שפרי"ב"ד סובר שאין במינן בשם בטל ברוב מה"ת ובששים מדרבנן ומין בשאינן מינן בשם בטל בששים מה"ת וכשאין ששים איסור מדין ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס לוקה.)

ר"ע: מין במינן בטעם בטל מדרבנן בששים / מין בשאינן מינן בטעם לא בטל כה שיש טעם איסור בתערוכות משום טעם כעיקר ואיסור מדין ח"י שיצור אל"א אם יש כזית בכדי אכילת פריס ואכל כה פפרס.

ר"י מאור"י: שיטתו איננה ברורה - אל"א שבמין בשאינן מינן בטעם ופאיסור נתן טעם פהיתר נאסר פאיסור משום טעם כעיקר אבדל אין לוקין עליו מפני שפוא איסור עשה.

רבינו תם: מין במינן בטעם בטל ברוב מה"ת ובששים מדרבנן / מין בשאינן מינן בטעם איסור משום טעם כעיקר כה שפוא נתן טעם פהיתר ולוקין על כה כזית וכזית. לפי פב"י סובר ר"ת כרב"ע חיים פכ"פ שבמין בשאינן מינן בטעם ופאיסור פוא פחות מכזית בכא"פ אף שאין פאיסור בטל ואיסור מה"ת משום ח"י שיצור לא נפק פהיתר לאיסור ואין לוקין עליו, וכשיש כזית בכא"פ לוקה על כה כזית וכזית. לפי פחוו"ד יסבור ר"ת שאין במינן בשם בטל ברוב מה"ת ואפי"ל אם פאיסור שנג בטעם מה"ת ונתן בו טעם ואיסור מדרבנן ע"ש / מין בשאינן מינן בשם איסור מדרבנן ואם אין ששים - ואם אין ששים אם פוא מין במינן בטעם איסור מדרבנן ח"י שיצור אבדל אין לוקין עליו אל"א אם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס, ואם פוא מין בשאינן מינן בטעם נפק פהיתר לאיסור ולוקה על כה כזית וכזית. וכשיש ששים כנגד פאיסור אם פוא מין בשאינן מינן בטעם בטל מדרבנן ח"י שיצור ואם אכל כה פפרס לוקה.

רבינו חיים פכ"פ: מין במינן בטעם בטל ברוב מה"ת ובששים מדרבנן / מין בשאינן מינן בטעם איסור משום טעם כעיקר כה שפוא נתן טעם פהיתר ופתי"ת אסורה מדין ח"י שיצור. ואם יש כזית בכדי אכילת פריס נפק פהיתר לאיסור ולוקה על כה כזית וכזית. לפי פחוו"ד מין במינן בשם בטל מה"ת ברוב אם אם פאיסור פוא ממין שנג מזה על פהיתר וטעם נר"ע פהיתר / מין בשאינן מינן בשם אינן בטל ברוב מה"ת אל"א בששים ואם ששים בטעם איסור מדין ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ ואכל כה פפרס לוקה, ואם ששים אם בטעם אין כזית בכא"פ אבדל אין ששים פהיתר כנגד פאיסור איסור מדין ח"י שיצור ואם יש כזית בכא"פ לוקה על כה כזית וכזית מדין טעם כעיקר.

אז כאן עסקנו בתערוכות איסור ופיתר איבש שנתבשל יחד ונתפשט באיסור בפיתר בשוף בכל התערוכות ופשאלה פ"א פאס פאיסור בעד הפיתר או שנאסרה כל התערוכות - ולעלכך ק"י ע"ס כעיקר דאורייתא ואם פאיסור עתה ע"ס הפיתר התערוכות אסורה מן התורה - ובמ"ן במ"ן של"א שייך נתינת ע"ס התערוכות אסורה מדברג בכדי נתינת ע"ס באי"ן מי"ן - ופ"י"ן בש"ס.

ל"א כן בתערוכות יבש ביבש - דפ"י"ן במקרה ול"א נתחברו פאיסור ופיתר כ"ע א"ל"א שצומדות בפנינו כ"א חתיכות נפרדות ל"מרי וידוע ל"ן שאחת מ"ן פ"א חתיכת איסור אבל ל"א ידוע א"ז פ"א חתיכת פאיסור כ"א שראי"ן בזבחים ג"ב בהמה פאיסור ל"מזבח שנתערה בכשרות ופקשו ש"ס ג"מ וניבאלה ברובא ופ"י רש"י נאחרי רבי'ם לפ"א - פ"י ש"ס כ"ע ל"א נתחברו ל"א אחד מ"א א"ל"א שבאי"ן יש כ"א קבול"ה אחת ע"ב בהמות אשר כ"ן ספיקות - שייך פ"א ע"ב בי"א ברוב ואפשר לקבוע את ש"ס כ"ע קבול"ה כ"כשרה.

ותתכן תערוכות אשר פ"א ע"ב ל"ח ב"ח וג"ס יבש ביבש - חתיכת איסור שנפלה לתבשיל ש"ב בו חתיכות פיתר ול"א נ"כר אי"ז חתיכת פ"א פאיסור ונתבשל יחד - פ"י יש ל"ן קודם כ"ע ספק אי"ז חתיכת פ"א פאיסור - ו"ז תערוכות יבש ביבש. וג"ס פ"י חתיכות פיתר בע"ז מפאיסור - ו"ז תערוכות ל"ח ב"ח. ד"ן תערוכות כ"זאת מ"י"ן במשנה בחול"ן -

1' חול"ן ד"ל ז"ל ע"ב במשנה, ג"ד הנשה שנתבשל ע"ס פ"י"ן... ורש"י

המשנה פתירה את ה"לח ב"ח" אם אין נתינת ע"ס. אבל אם אין מכיר אי"ז פ"א פאיסור - דפ"י"ן יבש ביבש - פ"כ"ע אסור.

2' ע"ס ג"מ ד"ל ז"ל סוף ע"ב, ול"בי"א... שא"ן, וכן חתיכה... ברובא, שא"ן חתיכה... פ"אורחים

פ"מ"א סבירא שבאמת יבש ביבש מותר ברוב פיתר ול"א אסור באי"ן מכ"ר, א"ל"א ש"י"ן הנשה יש ל"ן חשיבות מ"מ"ת שפ"א בר"ה של"מ"ה וחתיכות ב"ש וד"ג חשיבות שאפשר לפ"י"ס בפ"ן פ"אורחים ול"ן אי"ן ב"ל"ס - ומבואר ש"א"ר איסורים שנתערו בו יבש ב"ל"ס ברוב.

3' תוס' ע"ס ד"ה בר"ה, ודבר שא"ן ל"א בר"ה...

תוס' פתירו יבש ביבש ברוב א"פ"י מדברגן ופסתפקו מ"א אסור ל"אד"ס אחד ל"אכ"ע כ"עם שפ"י בודאי אוכל איסור מ"מ"ן - ול"כאורה ז"ל ש"ן ספק של תוס' א"ל"א מדברגן, שפ"י מ"מ"ת אחרי שפאיסור בע"ז ברוב אין כ"א איסור (וכ"ן בתערוכות ל"ח ב"ח אי"ז ש"ס ש"ס בכל ז"א"ת פ"י בודאי אוכל ז"ר ור"ז ע"ב איסור ואו"י א"ל חתיכות ק"ט"מ"ת של פאיסור מ"מ"ת פ"כ"ע מותר).

4' ר"א"ש פרק ג"ד הנשה סי' ע"ב... לאוכל"ן כאחת, משום דז"ז"ת פכתוב... כאחת

פ"ר"א"ש פתיר יבש ביבש ברוב אפ"ל"ו ל"אד"ס א"ו אפ"ל"ו ב"ת אחת וא"ל מדברגן אחרי שפאיסור בע"ז ברוב מ"מ"ת פיתר

5' ס"מ"ט ע"ת קמ"א... יש להחמיר

פ"מ"ט פ"חמיר ע"ב יוכל אד"ס אחד את פ"כ"ע

6' תורת הבית להרשב"א בית רביעי שער ראשון, מסתברא... איסור

פ"רשב"א כ"ר"א"ש סובר שמדברגן פ"י ל"ן ל"אסור יבש ביבש שפ"י אוכל חתיכה של"מ"ה ע"ד דבר שפ"י איסור מ"מ"ת! א"ל"א ש"א"ל ב"ל בי"א ע"ב א"ל"א כ"ע א"ו ל"ד פ"י ספק איסור ובספק ק"י"ע, ד"אז"ל"ן בת"ר רובא"ו ש"בש"ע שפ"א אוכל חתיכה שפ"א מן התערוכות אפשר ל"תלות שחתיכה ז"ו בא"ה מ"רוב (ופ"א ד"ן תורה - נ"רא"ה ע"ק"ן - מחול"ן ד"ל ז"ל) וכן בכל חתיכה תל"ן שפ"א מ"רוב, אבל כ"שאוכל"ס ב"ת אחת (וכ"ן כ"שבי"ע ב"ח בי"ח באופן שפ"א מ"תערוכות) ל"א שייך ל"מ"ר שפ"כ"ע פ"א מ"מ"ת ומו"תות רק משום בי"א - ש"ס ע"ב פ"רשב"א איסור מדברגן (כ"ע פ"רשב"א כ"ר"א"ש בא ע"פ"ר את ז"ב שחז"ל קב"עו של"ח ב"ח פ"א בש"ס ול"א יבש ביבש ופ"ס"ר שבע"ז ש"ס מ"פ"י שפאיסור פ"ע"ת ע"ס כ"א"י"ו נ"כר וביבש אין נתינת ע"ס, ו"א"כ ל"כ"ע יבש ביבש ל"כ"ע מ"מ"ת ברוב, ומדברגן ע"ר"א"ש מותר א"ל"א ל"אד"ס א"ו ובי"ת אחת, ע"רשב"א ל"אד"ס א"ו אבל ל"א ב"ת אחת, ופ"תוס' מסתפקים א"פ"י באד"ס א"ו בז"ב אחר ז"ב.

ופ"נ, ראי"ן במשנה וב"מ"א שישנם דברים שמ"מ"ת חשיבותם אי"ן ב"ל"ס ברוב כ"אן בר"ה של"מ"ה (ג"ד הנשה) וחתיכה פ"א"י"ה ל"פ"תכ"ד בפ"ן פ"אורחים (חתיכה של נ"ב"ה וש"ד ע"ד מ"א). עוד דבר חשוב פ"א דבר שבמ"ן - דבר שא"ן מוכרים במשק"ל א"ל"א ל"פ"י פ"מ"ן וע"ק"ן נ"רא"ה שישנם כ"א דעות בע"ן - פ"אס א"כ דבר שבמ"ן אי"ן בע"ז - ו"מ"ה נ"ק"ר דבר שבמ"ן, פ"מ"א ע"ז פ"ר"ש"ה את ש"מ"ת פ"תנ"א במשנה ש"ס שבאיסורי א"כ"ל"ה דבר שבמ"ן בע"ז א"ב"ל באיסורי פ"נ"א"ה אי"ן בע"ז. ברש"י ש"ס מ"י"ן חידוש ג"ד"ו ב"נ"ע ע"כ איסורי -

7' רש"י ע"ז ע"ז ע"א ד"ה תרתי אית ל"ה, וחתיכת נ"ב"ה...

ע"פ רש"י בתערוכות יבש ביבש א"ל שפאיסור בע"ז ברוב ח"י"ב"ם ל"פ"ש"ל"ק אחד מ"תערוכות ל"כ"ב"ים - שפ"א אסור בא"כ"ל"ה.

מקור הע"ן ע"ב פ"ש"כ"ה פ"א בתרומה - ראי"ן שפ"כ"ע ו"ן נ"כ אי"ן בע"ז (במ"ן). ע"ק"ן נ"רא"ה שבכ"א איסורים אחרים פ"חמ"ר חז"ל ע"ב א"ב"ל ברוב ובש"ס - א"ל"א ב"ש"ז"ר אחרים, ע"דמ"א - פ"ת"רומה במ"א ופ"ע"ר"ל"ה במ"מ"ת"ם -

8' ע"ר"ה פרק ב' משנה א'... וז"ר"ה וז"ר"ה ל"ה, ר"ש ד"ה וז"ר"ה ל"ה, ר"ש ד"ה וז"ר"ה ל"ה, ר"ש ד"ה וז"ר"ה ל"ה

מפורש במשנה שבתרומה שנתערה בחול"ן ח"י"בו"ה חז"ל ע"ר"ה מ"תערוכות את ש"ז"ר פ"ת"רומה ש"ב ול"ת"ן ע"כ"פ"ן, אבל בע"ר"ה שא"ן כ"אן ש"א"ה ע"ל מ"מ"ת אין ז"ר"ה ע"ר"ה - ורש"י משום מ"ה סובר שבע"ז איסורים יש חיוב ע"ר"ה ול"פ"ש"ל"ק - ופ"ר"א"ש חול"ק.

9' ע"ע ו"ד סי' ק"ט סעיף א' ורמ"א ... חומרא בעלמא

פשוט פסק כרשב"א, ו"א כסמ"ע. פרמ"א פביא את שיטת רש"י וכתב עליה שביא חומרא בעלמא.

10' ד אברפס ע דברי פרמ"א ש וביאור פגמ"א אוות ז' בליקוט

פאחרונם תמפו ע דברי רש"י מפשנה בערעל - ופרמ"א כתב שפענן לפשליך אחד פוא חומרא בעלמא - ופגמ"א ופי' אברפס פביא את דברי פמרדכי בבי"ב שבערעל מדובר איפה שפכע מצורב יחד ופי' אפער דאכוד את פאיסור בעבדו אובע בחתיכות נפרדות מנח זריק לפשליך מדרבנן עס בעאר כע פאיסורים.

וא"כ - ש'עזר ביטול ביבש פוא ברוב.

11' ע"ק שס ס"ק ו', פתחי תשובה אוות א' זעליון מפרש"א ד"פ בפנך תרי... נה דיו"

יש כאן ענינים - פמחת יעקב פחמיר שמדרבנן עא ד' ברוב אדא שזריק שפפיתר יפ"פ כפליים בפאיסור, ופפרי חדש חולק עליו. ענין פשני פוא עכאורה שאין זריק רוב הנפח בפפיתר כנגד פאיסור ואפילו אס אע מסתפקים בעלש חתיכות איזו פ"א פאיסור ואחת מפן יותר גדולה מפשתיס פאחרות ביחד שפכע מותר - ובתשובות חיונק לבית יעקב פחמיר עלא עזפ כיוון פש"ק אדא עאי' ז' בסך פכע כפליים מכל חתיכה בפני עזמא.

5 שנינו בפרק גיד הנשה (טולין נ, ט) גיד הנשה שנתערב עם שאר הגידין כולן אסורין ומקשה התלמוד (טז נט, ט) וליבטיל ברובה פירוש שמין במינו בדבר יבש בטל ברוב אפילו מדברי סופרים לכל הפחות לשני בני אדם אבל לאדם אחד שיאכל בודאי האיסור יש להחמיר

שם כדי שיעור ביטול דאורייתא, דמדאורייתא חד בתרי בטיל, ואיפשר לומר בכל אחת שמא עכשיו אינו אוכל את האיסור, הקלו בו אף מדבריהם שלא להצריכו ששים כשאר האיסורין. ודוקא לאכול כל אחת בפני עצמה, אבל לבשלן יחד¹⁹⁸ אסור, שהרי חזר האיסור להתערב עם ההיתר והרי הוא כשאר האיסורים הנבללין. ומיהו איפשר שאם בשל מקצתן לצד אחד ומקצתן לצד אחר, שהכל מותר. ומן הטעם שכתבתי, שבשעה שאוכל אלו שנתבשלו יחד, אני אומר עכשיו אינו טועם את האיסור שהאיסור שמא בתוך האחרים הוא שנשאר, וכן בשעה שחוזר ואוכל את השאר, אני אומר שמא האיסור כבר נאכל ואלו כולן היתר [הן], אבל לערב את הכל ולאכול אסור.

6 ומסתברא דטעמא¹⁹⁹ דמילתא משום דבדברים הנבללין, שאי איפשר להפריד החתיכות ולאכול כל חתיכה וחתיכה בפני עצמה, צריך ששים לפי שבפחות משיעור זה, האיסור נטעם ונרגש בכל, ואפילו מין במינו שאין טעם האיסור נרגש בו, מכל מקום כיון שכנגדו במין ושאינו מינו נרגש, החמירו מדבריהם ואסרוהו. אבל יבש ביבש שהוא יכול לאכול כל חתיכה [וחתיכה] בפני עצמה, אוכל כל חתיכה¹⁹⁶ בפני עצמה, וכשאוכל זו, אני אומר לא זו היא האסורה, וכן בכל אחת¹⁹⁷ ואחת, וכשאוכל האחרונה שבכולן, אני אומר במה שכבר נאכל היה האיסור* וזו של היתר היא, ולפיכך אוכל כל אחת בפני עצמה, ואינו חושש דכיון שיש

למדנו שאיסור שנתערב בפיתר ביבש - באופן שאין עירוב עם מנמי בינפם אלכא מסתפקים בכל חתיכה אוילי פויל פחתיכה פאסורף - בעל פאסור ברוב וסם כל פתערובת פוא פיתר - אלכא שנחלקו פראשונם אס וצד כמה אסור חז"ל לאכילת את כל פתערובת פיות ויש שם חתיכה שלמה של מה שפיר איסור. לפי פרא"ש מותר לאדם אחד לאכילת את כל פאסור ואפילו בבת אחת. לפי פרש"א פותרה כל פתערובת אס לאדם אחד ובלבד שלכא יאכל את כולה בבת אחת. לפי פסמ"ט לא יאכלנו אדם אחד אפילו בצד אחר זה אכל כל פתערובת פותרה כשיאכלו מנמי שנים, ולפי רש"י לא פותרה כל פתערובת אפילו שלש אכלא ישליכו חתיכה אחת ופסא מותר.

וכל זה מדברנו כנ"ל, אבל מפ"ת הכל מותר אס לאדם אחד ובהת אחת שפיר שם פתערובת פוא פיתר. וכן פוא בתערובת לח בלח שאחרי שפאסור בעל בפיתר - דפ"ע במינ ברוב מפ"ת ובששים מדברנו ובשאינ מינ כשאין פאסור נתן עם בפיתר - כל פתערובת מותרת ושאר פיתר.

יש מקום לחקור איך פדן בתערובת שפותרה מדן ביאול ואח"כ נתערב בה עוד איסור, פאס נפסק פאסור שבתערובת לפיתר מנמי אד שמטערפת עם בפיתר בעל את פאסור פשנ - או שפא יל דלרף את כל פאסור יחד כנגד בפיתר?

פדברים מפורשים (לכאורה) במשנה בתרומות -

1 תרומות פרק ה' משנה ז' וח', ופ"ה פ"ה ל' משנה ח'

למדנו כבר שחז"ל פחמירו בין נסק וכל שאינם מתבטלים במינ, וראינו אס שפתרומה בעל במינ במאפ - זריק לפירוס - ופערלה וכלי פכרם במאמית - ומפורש במשנה אחרי שפירם את פסוק מפתערובת נאשפ פנשאר פיתר מנמי לכ"ז אע בנגע לביאול במאפ - אבל בנגע לדאורייתא (דפ"ע רוב) אס אחרי שפירם אסור, ופחחלקת בין רבי שמעון וחכמים פ"ה פ"ה ע"פ פירושלמי שנחלקו באס משנעצ לו אע פתערובת כבר נתבטלה פתרומה ודינא כאילו כבר פירם את פסוק (וזכיר שיטת רבי שמעון בכל פש"ס שכל פערוד ... כ... ד' מ"א) או שזריק לפירם מנמי, ולכאורה אס מדובר בגדרי תורת ביאול דרבנן אין לפיבא ראייה מכאן לפסא כל פאסורים ואולי פקלו חז"ל כאן אחרי שיש חיוב לפירם אפסק לסמוך אע פרמה לפיתר אס נפילת אחרת אבל בשאר איסורים נשאר פאסור במקומו וחוזר ומצטרף אס איסור נעבד אח"כ.

2 פ"ה פתניות לפרמב"ס שם

פרמב"ס פבין מפתוספתא שלפי רבי שמעון אומרים כל פערוד אס בלכא נעצ אע פתערובת - ובעצ אס פחכמים מודים שפתרומה נתבטלה (ולס קודם פרמה) וחל שם פיתר אע כל פתערובת ושוב לא נעצ אס בנפילת עוד סאפ. ולכאורה יולא לפי פרמב"ס שבכל תערובת אחרי שנעצ לנ אע נפילת פאסור ובעל פאסור נעפק לפיתר מנמי - בנגע לדברנו - ושוב לא יצטרף לפאסור פנוסף לתערובת אח"כ.

3 ע"ז דף ע"ג א"א, כי אתא רב דימי ... וניצור' ורש"י, ותוד"ף כי אתא ... ראשון בעל

רב דימי סובר שאין משפ יין נסק אסור יין כשר ודינא כשארי פאסורים במינ שבטלים בששים (מדברנו) ופמשנ שאסרת יין נסק בכל שפוא פיינ בשנפ"ל יין כשר לתוך יין נסק ופפיתר מתבטל באיסור - ויש לו עוד חידוש שכל ספא בעל מיד אע נפילתה וכיון שנתבטלה אין פשלות מטערפות אפי' יש בסך פכל יותר מכדי נתינת עם, בשאינ מינ - ולכן במשנה כשפפיתר נעל לתוך פאסור אומרים קנא קנא בעל ופיינ אסור אפילו אס לביאול יפיו בפיתר ששים כנגד פיינ נסק פכל אסור - ובעצ מובנים דברי פמשנ, אסור בכל שפוא, ורבינ ורבי שמעון בר יפוד חולקים אע רב דימי וסוברים שרבי יוחנן מודפ שין נסק אסור במינ במשפ - אלכא אס נעלו לפס עם מים אומרים סלק את מינ ושאינ מינ רבא אעיו ומבטלו חנא שראינו בשיטת רבי יפוד ופסק רש"י שלכא כרב דימי.

4 אבא קנא דף ק' א"א בסוף, מחיבת פכרם שפער' ... באחריותו ורש"י

אס נערי' פמחי' פמפסקת בין כרם לתבואה פרי כל מה שצד אחרי שפער' אסור משוס כלאי פכרם - ואס כמות פצידול באיסור פיא פחותה ממאמיתם כנגד פנשיצה קודם שפער' פמחי'. מה שצד באיסור בעל

5 מרדכי ב"ק פרק פאזל ע"ים סוף סי' קי"ט, מחיבת פכרם ... כל פיוס (בס' ק"ט)

מרדכי סובר שאין פלכפ כרב דימי בנגע ליינ נסק במינ (וקי"ל שפוא בכלשפ) דענן פיסוד של קנא קנא בעל בשאר איסורים פלכפ כמותו. ופקשפ מרדכי מכלאים למה לא אומרים קנא קנא בעל אפילו אס בסוף אין מאמית בפיתר כנגד מה שצד בתערובת כבר נתבטל כל משפ מפיסור במאמית -ותירף (בשם פראב"ן ופרש"ב וריב"א) ע"פ דברי פתוספתא בתרומות שראינו ברמב"ם שפביאול חל מתי שנעצ שיש כאן תערובת ואחרי שחל פביאול שוב אינ חוזר וניצור לפסור - ואפילו בתערובת לח בלח אחרי שנעצ שפיתר כאן נפילת איסור ונתבטל פאסור - פותרה מנמי, ואף אס נעל עוד איסור אין זירוף.

6 ר"ן פרק חמישי ע"ז (בר"ף ל"א ע"א), וכתב פראב"ד ז"ל ... שלכא במינ אסור.

פראב"ד סובר כו מרדכי שפלכפ כרב דימי במה שאחר קנא קנא בעל וצפ שפחכמים חולקים אע ר' שמעון בתרומות פיינ דוקא בעל פחיוב לפירם (ופראב"ד לא חילק בין נעצ דלכא נעצ) - ובשאר איסורים מודים שנפסק פאסור לפיתר (אלכא אס חלק מן פאסור נשאר בעינ שפחמירו אס בנגע לחלק שנימחו). ופרמב"ן חולק אעיו וסובר ששעם אינ בעל ומחילכא בעל איסור לח בלח במינ אס אחרי שנתבטל נוסף איסור אד כדי שיש בו עם איסור - אסור. ואפילו במינ אחרי שנתנו לו חז"ל דין מין בשאינ מינ אס חזר ונעל איסור אד שבזירוף מה שנפל בראשונה אין ששים בפיתר כנגד איסור. אבל אס לפי פרמב"ן ביבש ביבש אין פאסור חוזר וניצור

7 פרא"ש חולין פרק ט"ז הנשה סי' ע"ז, מיהו אס ניתוסף אעיו איסור ... בפ"ה דתרומות

פרא"ש פבין את פמשנ בתרומות כדברי פר"ש בשם פירושלמי אעס אחרי שנעצ אע נפילת פאסור סוברים פחכמים שם יש ביבש חוזר וניצור - ודוקא בתרומה אחרי פרמה פקלו, אבל בשאר פאסורים סובר פרא"ש בין בלח ובין ביבש בין במינ ובין בשאינ מינ חוזר וניצור (נשיטת פרא"ש קשה לפבין אחרי שפסק פרא"ש שביבש ביבש מותר לאדם א' ב"א מפנ שפכל נעפק לפיתר).

. ונמנא שפראב"ד ופארדכי סובריס שאין איסור שנתבטל חוזר וניצור, ופראמ"ן אוסר בלח בלח אבדל
ביבש אינע חוזר וניצור, ופרא"ש מחמיר גס ביבש ביבש.

⁸ רמ"א ו"ד ז"ט סעיף ו', איסור שנתבטל כאן ... בינתיים'

פראמ"א פסק כשיטת פרא"ש שאומרים חוזר וניצור בכל התערוכות.

⁹ ש"ק שם ס"ק כ"א ..., פאו"פ כעל כ"ד' ובסוף, וגם מדברי מפרש"ד ... אפשר דפקד'

פש"ק ר"ב דפסוק כראמ"ן אלמא שלמא פרשה לעילא דחלוקא על פראמ"א ופארש"ד אלמא בפס"מ -
וא"כ בפס"מ יבש ביבש שנתבטל ונפל לשם עזי איסור בכל מותר. ופש"ק לא כתב כן אלמא בנעצ למין
במין - אבדל במין בשאינע מין ביבש נראו שפולכא שנה.

¹⁰ ביאור הגר"א שם אות ט"ו, ופא דאמרינן בפ"ה דע"ז ... הכל על נכון'

דפי הגר"א זש שאין פאיסור חוזר וניצור פוא בדיני ביאוד דרבנן וכמפורש בתרומות - ולכן מין במין בלח אס
אחרי תוספת פאיסור יש טעם איסור בתערוכות פתערוכות אסורה שפרי ט"ז דאורייתא, אבדל במין
בשאינע מין וכן ביבש ביבש שבטלים מפ"ת ברוב אין אומרים חוזר וניצור אלמא אס יש רוב איסור בתערוכות.

¹¹ פרי מגדים שפתי דעת שם אות כ"א

פפ"מ ז הביא מפר"ח כחו שקאינע הביאור פגר"א - שאפילו בלח במין יש דפקד כל שאין רוב איסור מפני
שאז איסור מדאורייתא - ופוס"ף פפ"מ ז שבמין בשאינע מין בלח יש לפחמיר שחוזר וניצור כשענתן טעם גס
באיסור דרבנן ושלא פקלו אלמא בשעורי ביאוד שפס מדרבנן.

אחרי שלמדנו את שיטת הראשונים בדיון חוזר ונעזר - אס נתבטל איסור בפיתר וחזר ונפל לתוך התערוכות
אז מהאיסור - האם האיסור שנתבטל מלכתחילה אף הפיתר לבטל את האיסור שנסף בנפילה שנייה או
שפאיסור הראשון חוזר לנפילה אף תוספת האיסור ואם אין הפיתר כדי לבטל את שניהם בכל אסור -
כאפשר לחזור לדין ביטול ביבש.

שלטו בתערוכות לח בהלח - שפאיסור מאורב בכל התערוכות ואם פאיסור נתן אסם בפיתר ק"ל שסעם
כעיקר דאורייתא ופכד נאסר - ואפילו במינו נאסרה התערוכות מדברנו בכדי נתנית אסם באינו מינו. ביבש
ביבש שפחתיכות אומדות בפני עצמן כל שפרוב הוא פיתר נתבטל פאיסור ופכד מותר מה"ת אדאס שמדברנו
לפי הסמ"ע לא יאכל אדם אף את כל התערוכות. לפי פרש"א מותר לו לאכול את הפכד ובתנאי שכל
יאכלנה בבת אחת. ולרש"י יש חיוב לזרוק חתיכה אחת - שלטו ר"ל חז"ל לפתור אכילת כל התערוכות
באופן שבודאי אובד חתיכה שלמה שם מה שפ"י איסור קודם שנתבטל - ולפי הרא"ש לא גזרו בכלל ופכד
מותר אפילו לאדם אחד ובבת אחת.

ולכאורה. כמו שנחלקו הראשונים אם פאיסור חוזר ונעזר כשנפל לשם אז איסור. כן פדיו כשלטו נוסף שם
איסור אובד ביטול את התערוכות באופן שפאיסור שנתבטל חוזר ונתן אסם בתערוכות - דפ"י שנתערוכה
חתיכה איסור בשלש חתיכות פיתר ביבש פרי בטל פאיסור ברוב. ומדאורייתא התערוכות כולן פיתר
למחר. ופכד וביטול את הפחתיכות ביחד - אם מדובר בחתיכות בעלות אסמים שונים לכאורה באנו למחלוקת
בין המרדכי והראב"ד מ"ד אחד לבין הראב"ן והרא"ש מ"ד שני - שלטו המרדכי (לפחות לפי הבנת פ"ק)
והראב"ד אחרי שנתבטל פאיסור שמו פיתר ואין שמו פיתר אסור. ואילו לפי הראב"ן חזר פאיסור לאסור את
הפיתר בנתנית אסם. ואפילו כשפאיסור והפיתר שונים באסם פרי לפי הראב"ן אחרי שגזרו חז"ל מינו אז
אינו מינו חזר פאיסור לאסור את הפיתר בכדי נתנית אסם באינו מינו. וע"פ הכרעת הפ"ח והפ"א
שפאיסור חוזר ונעזר עליו שיציר ביטול דאורייתא הלבד - בתערוכות מין בשאינו מינו תבטל אסור שפ"י
כ"ע דאורייתא. ובמינו שפ"ח דרבנן מותר.

1' ר"ן פרק ג' הלכה ב' (בר"י ע"א) ד"ה גרסי' בגמ' מיהו כי אמרינן ... אין כאן איסור'

שיטת ר"ן היא כראב"ן שאם ביטל את התערוכות בין אם היא תערוכות מין בשאינו מין או היא מין באינו
פכד נאסר - אדאס שבמינו אסורה מה"ת משום שכ"ע ובמינו מדברנו. ולכן כתב ר"ן שבכל תערוכות מין
בשאינו ביבש הפחתיכו חז"ל שלטו תבטל ברוב אדאס בששים גזר שמו יבשלתו ויאכל איסור דאורייתא.
אבל במינו שם אסם יבשלתו לא יאכל בה חשש דאורייתא לא חשש שמא יבשלתו ופאיסור בטל ברוב. יתר
אז כן. בתערוכות מין באינו ביבש כשאין ששים בפיתר כנגד פאיסור פתיר הרא"ש לפיכך אז פיתר
תערוכות כדי לבטלם ולפי נקרא מבטל איסור לכתחלה שפ"י עכשיו פכד פיתר אפי' מדברנו.

ופנה, ראינו את שיטת הרא"ש לציטט שבתערוכות יבש ביבש מותר לאדם אף לאכול את כל התערוכות
ואפילו בבת אחת. ומאידיך סובר הרא"ש שאם חזר ונפל איסור לתוך התערוכות חוזר פאיסור שנתבטל
לנפילה דאורייתא לאסור פלסוף ואם אין ששים כנגד שניהם פכד אסור. הרא"ש דן בשאלת חוזר ונעזר כשאבטל
את התערוכות -

2' רא"ש פרק ג' הלכה ס' ע"ז, הידבק נראו ... זירי אסור, ואע"ג דמין באינו ... פליטתו'

לפי הרא"ש כמו שמוחר לאדם אחד לאכול את הפכד ואפילו בבת אחת כך מותר לו לבטל את הפכד ואינו
חוזר ונעזר. ומדברי הרא"ש, שאין לך דבר המותר לאכול שיפא זירו אסור' פ"ה משמא שם במין
בשאינו לא יאסר ע"י הביטול. אבל למעשה לא כתב לפתור אלא במינו. מסוף דבריו משמע שבשאינו מינו
חוזר ונעזר -

3' שם הרא"ש בסוף, אדאס ודאי ...'

הרא"ש פס"ק שאם נוסף בו איסור ונתן אסם פ"ו כאילו פוכר פאיסור וחוזר לפיות אסור - ולכאורה כן פדיו
בתערוכות מין בשאינו מינו ולפי פ"ו שם ששים ובשלטו ונתן אסם בפיתר.

4' ש"ע י"ד ס"י ק"ט סעיף א' ברמ"א, וכד זה ... זירי ששים' וש"ע ורמ"א סעיף ב'

הרמ"א פסק כר"ן שבמין באינו זירי ששים כנגד פאיסור שמו יבשלתו והש"ע לא פ"ה. ומידיך, פ"ה
פסק כדברי ר"ן שאם ביטל התערוכות אפילו במינו ולפי פ"ה בפיתר ששים כנגד פאיסור אסור (אלא
שפ"ה אסם את דברי הרא"ש שמוחר לפיכך פיתר לתערוכות מין באינו ביבש כדי לבטלם). והרמ"א סמך
אל שיטת הרא"ש המקום הפסד ופתיר את התערוכות אס נתבטל אחרי שנעזר התערוכות - פ"ה במין
במינו שפ"ה באינו כבר אסר הרמ"א את התערוכות אס קודם ביטול אסם אין ששים כנגד פאיסור.

ופנה זה שפתיר הרא"ש תערוכות מין באינו כשלטו פ"ו ששים כנגד פאיסור ונתבטלם פכד. הוא דוקא אס
נתבטל אחרי שנעזר התערוכות וחס הביטול אובד מפורש הרא"ש שאם נתבטל קודם שנעזר התערוכות
אסם אין ששים כנגד התערוכות פכד אסור.

5' ב"ח סוף ס"י ק"ט ד"ה פסק ... בית יוסף מנח'

פ"ה פתיר את התערוכות אס נתבטלם בשתי קדירות אסם אס נתבטלם קודם שנעזר התערוכות ע"פ מה
שראינו ברש"א לציטט שאסור לאכול את הפכד בבת אחת - וע"י ביטול פ"ה כל חתיכה מאורבת מפכד -
ופתיר הרש"א לבטלם בשתי קדירות. ופרש"א ע"כ חולק על הרא"ש אחרי שנעזר התערוכות, פותר
-שפ"ה אסרה בבת אחת - ומידיך אין פכד בין קודם שנעזר לאחרי שנעזר - ואם פתיר לבטלם ב'
קדירות יתיר אסם אס נתבטלם ב' קדירות קודם שנעזר התערוכות.

6' ש"ק ס"ק י"ב

הש"ק חולק על דברי רב"ח. ואזן שזה שפרש"א אסר לבטל את התערוכות אסם במין באינו אחרי שנעזר
התערוכות אינו מפי' שלטו נתבטל פאיסור אלא שפ"ח סובר כמו שראינו בר"ן שם במינו אחרי שנתבטל
הפחות מששים פיתר חוזר ונעזר ונאסר ככל תערוכות לח בהלח במינו שפ"ה בששים מדברנו. ואם מבטלם
ב' קדירות שאין ודאי איסור בשום אחד מהם סובר פרש"א שלטו חזרו חז"ל לאסור את התערוכות.
אבל קודם שנעזר אסם אס נתבטל התערוכות ב' קדירות פ"ה לא נתבטל פאיסור מדאורייתא וכל אחת
אסורה מפ"י ספיקא דאורייתא.

7' חידושי בית מאיר שם על העליון

בית מאיר אצן שאין כאן ספיקא דאורייתא שפ"ה הוא מין באינו ובטל ברוב מה"ת. ופ"ה את דברי
הש"ק כשאין בכל אחת משתי הקדירות רוב כנגד פאיסור - ואם מדאורייתא לא בטל.

למדנו את דני ביטל ביבש - הפואז'ט ברוב ולפי פרוץ מיין באיניו מיין אינן באדל הפחות משים
מדברנו גרפה שמה 'בשד' את התערוכות והאיסור יתן טעם בפיתור 'ואיסורנו מדאורייתא - אפסק כן פרוציא
בשד'.

ופנה, זה שקבענו מדאורייתא איסור בשד ברוב ביבש איננו לכ"ע -

1' עזרי דורא (לרבינו יצחק מדורא מתלמידי הפרי"ם מרוטנבורג) דני מינים המתבטלים, אבד מיין... ולא הפחות'

בשד' ד' לא פירש אם זה שמהש"א פוא דאורייתא או דרבנן

2' גפנות עזרי דורא למפרא"י שם אות ד' ואות ה'... עכ"ל'

קודם הביא את דברי ספ"ת שמהש"א ביבש אינן בשד הפחות משים שמה יבשעס (פליור שפביא -
בשנתכו לחתיכות קטנות ואין נכר בין זה לזה - בא דתרי"ג איך שייך מיין באיניו מיין ביבש - פרי"ם אס פאיניס
שונים ומוצאת כל חתיכה לבדף אין כאן תערוכות אדא איסור פניכר - ותיר"ג שנתחך לחתיכות קטנות וכבר
אין לפיכחין בין מיין פאיסור למיין פפיתר). ואם הביא את המשאות פוא שמהש"א ביבש בששים פיינן דרבנן
בלבד. אבד למפרא"י אצן שמהרבה מקומות בתוס' משנה שמהש"א בששים מה"ת (את דברי פתוס'
נראה לקמן) - וכאן ז"ל מפרא"י שמהש"א ביבש בששנים בשם ושים במראפ ולכן אין פאיסור נכר - ול"ד
שאם זה שמהש"א אינן בשד ברוב פוא דאורייתא ע"כ אינן מחשש בישוד אדא דין אחר לזמני - ופוא תלוי
בשם ודא בשד. ומסקנתו שפדבר ספק - אס משהש"א ביבש לריך ששים מדאורייתא או מדרבנן (את
פקור פאיסור מה"ת ראינו בחו"ד ע"ל) ובאות ה' פסביר שמהש"א נקרא, יש לו תקנה - שפיות ומדובר
בחתיכות נפרדות ומיניבם שונים דנים על התערוכות כאילו פאיסור נכר.

עס באיסור ופיתר מתלמידי של מפרא"י כתב כן -

3' איסור ופיתר כ"ל כ"ג אות ח', וכתב פרמב"ם... תקנה'

כאן פסביר כ"ש מפרא"י.

ופנה, ע"ל בדין לח בלח ראינו את דברי פרוציא שדענן מיין באיניו אזלינן בתר שמה ואת תמיפת פש"ק -

4' ע"ק סי' ז"ח ס"ק ו', שוב מלכאיתי באו"ה סוף כ"ל... וסי' ק"ט ס"ק ו'

פאיסור ופיתר פסק שלענן בש ביבש פקובא אס פוא מיין באיניו או באיניו מיין פוא בשם ודא פאעס -
ופסביר פש"ק שזה לשיטתו שמהש"א ביבש אינן בשד מפני שנקרא יש לו תקנה, אבד לפי פרוץ שזה פאיניו
בשד פוא מדברנו מחשש שמה יבשעס את התערוכות ויתן טעם - פאעס קובא ודא פשם. למאשה, פסק פש"ק
כ"ר"ן (מה שביבש מפרא"י שפולכב כ"ר"ן ודא כאו"ה לא ברור). ופש"ק הביא כמה זיורים של משהש"א
ביבש כולל מה שראוינו במפרא"י - כשנתחך לחתיכות קטנות. ואצן אופן משלו - כשלדא ידוע איזה מיין פוא
פאיסור (שחש שתי הפאות שונות וזאת לא נשחפה כדן אבד לא ברור איזו מהן - ונתערבו חתיכות
משתיפן). וביבש את פאופן פש"ן במפרא"י שפם שני מינים בשם אבד שויס במראפ - אצ"פ מה שפסק
פש"ק כ"ר"ן שינה את פזירסא לשונם בשעס ושויס במראפ (ולפי מפרא"י עזינו אצ"ל לענות את פזירסא).

ופנה, לשיטת מפרא"י ואו"ה שפפבדל בין מיין באיניו למיין באיניו מיין ביבש יכול לפיות מה"ת ויסוד פדבר פוא
זה שמהש"א נקרא יש לו תקנה, לכאורה אין פבדל בין איסור דאורייתא לאיסור דרבנן ובשנים יש ביבש
במיין ברוב באיניו מיין בששים, אבד לפי פרוץ שפזירב בששים באי"מ פוא מחשש שמה יבשעס ובמיין לא
יזרו שלדא יבדל לדי איסור דאורייתא עס אס יבשעס - יש לומר שבאיסור דרבנן עס באיניו מיין אצ"ל
ששים מפני שמה אס יבשעס לא יאסור אדא מדרבנן -

5' רמ"א ק"ט ס"א, ואין חלוקה... וש"ק ס"ק ט', פ"ה באיסור דרבנן, ובסוף, וא"כ לריך עיין...

דברי פרוציא כפשוטו פם פמשך דבריו על זה שמהש"א לריך ששים ובא לומר שעס איסור דרבנן אינן
בשד ברוב בש"א ביבש - ופקשה פש"ק (לשיטתו שמהש"א פסק כדברי פרוץ) למפ שדא יבשעס ברוב פרי
עס כשיבשעס את התערוכות לא תאסור אדא מדרבנן ודא גרע ממין באיניו? ולכן פי' פש"ק שדברי פרוציא
פאלו חזקים על מה שכתב פשו"ע שמיין באיניו בשד ברוב ובא לומר שעס בדרבנן בשדלים ברוב ושדא נצאע
לומר שעס כשנתערב חתיכה אחת של איסור דרבנן באחת של פיתר מותר שכל חתיכה פוא ספיקא
דרבנן - וק"מ ע"ל שדא ביטל ברוב עס איסור דרבנן שנתערב אסור. (פאעס נראה לקמן).

6' חידושי ר"ע אי"ר שם... יש לפתחיר'

פש"ק עזינו דא סחך על דבריו אדא בפפסד מרובה - וכו"כ מיין בש"א עס באיסור דרבנן פוא בששים
אדא אס פוא פפסד מרובה.

<p>2' חתיכה שאינה ראו להכבד ונחשבת בלתי נכונה ונחשבת כחתיכה שיש להכבד ונחשבת כחתיכה שיש להכבד במינו בין שלא במינו (במור קי"ט) כגון שנתערב (י"ג שנתערב) (במכ"ד ד' שנתערב) לחתיכות דקות שאין ניכר בין זה לזה. אכל בעל התרומה כי דוקא שנתערב במינו אכל מן בשאי"ת אפי' יבש ציבש לריך סי' כיון שלש יבשעס ה' יתן טעם פיי"ד סי' קי"ט.</p> <p>ובירד כי' ולגאורס נראה דבר יבש בין מין במינו בין מין בשאי"ת בעל ברוב וי"ג בחו"ט סי' א"ט פסחים ובעניני דמשמע עס טובא דמין בשאי"ת דברי יבש אפי' מדאורייתא לא בעל ברוב [כנס קנסא אפי' מדאורייתא לא בעל ברוב כי' פי בארס שפר כי' וי"ג אס נחשבו דבויש שהלוקין בשמן [ו] וכן שוין במראש שאינו ניכר הסיחור והאיסור והוי פשק בדבר או סוי פשיק' דלורייתא או דרבנן [ו] פטרתי ז"ל.</p> <p>(ה) דיק והמקום דמין במינו יבש רבנן קיל מלאמי מיט. בדבר לח בעל ב'ס' ובדבר יבש ברוב תשאי מיט לא בעל לפולש אלא דוקא בששים. ואומר מרש"ס דלכך הוא דשאי"ת יש לו חקנה כגון שיראש היכן האיסור ויסינו ומאחר דיש לו חקנה אינו בעל ברוב אכל בעל במינו שפיר דזה מקידי אין לו חקנה מאחר שהוא כי"כ מועט אינו יכול לראות היכן הוא לזבל מביט אין לו חקנה לפילם דאינו יכול לראות ולכיר ולכך בעל שפיר ברוב ציבש עכ"ל.</p>	<p>1' ד' (ה) אבל מין בשאינו מינו בין בדבר לח בין בדבר יבש אם אינה ראוייה להחבד לפני האורחים לעולם במל' בם ולא בפחות</p> <hr/> <p>3' וכתב הרמב"ם ור' ברוך והא דציבש חד בתיבי צביל היינו צמינו אכל בשאינו מינו בין בלח בין ציבש צב' עכ"ל (הגה"ה) והטעם משום דמין בשאינו מינו חמור יותר מצמינו אף בדבר יבש שאין כ"ט זה בזה לפי שנקרא דבר שיש לו חקנה דיכול קלח להכיר האיסור ולהסיר. ומ"מ צביל שפיר צב' דמאחר שהוא כ"כ מועט ואינו מולאו נקרא שפיר דבר שאין לו חקנה</p>
---	--

ראינו את השיטות השונות בנגע לביטול יבש ביבש במינין-שבעל ברוב מפ"ת-ומדרבנן נחלקו פראשנים אם מותר לאכול את כל התערובת בבת אחת ואפילו בזה אחר זה אם מותר לאדם אחד לאכול את הכל, וכן נחלקו פראשנים אם בישל את התערובת אחרי שנדע על נפילת הפאיסור ונתבשל הברב פאום נאוסר שוב מדרבנן עד שישם ככל שאר לח בלח במינין.

ופנה, בתערוכות לח בלח למדנן את שיטת רבי יודף - וכמותה פסק רש"י- שאין תורת ביטול במינין מפ"ת כמו שאין תורת ביטול לעזינין ע"פ החכמים. ולכאורה- ע"פ רבי יודף גם ביבש בריק לפיות שאין פאיסור בשל במינין-לכא ברוב ולכא בששים-לכא לאדם אחד ולכא לשני בני אדם!

1' תוס' יבמות פ"ב ע"א ד"ה רבי יודף... שאין נכר פ"כ פוא'

שיטת התוס' שרבי יודף מודף ביבש ביבש - שאין לעמוד נדמ פפר ודמ פשעיר שמינין במינין לכא בשל אלכא כשאיסור מתפשט בכל הפיתר.

2' ע"פ בתוס', ופ"א דשיערי... ברותח איירי' ומפר"ס מלובלין ע"ס, ותוס' ע"ס, ובפקומי'...

בתוס' פקשו מחיטין ומיטין שפורש ש"רבי יודף אין ביטול (פנידון ע"ס פואו לענין תחומין שאוסר לפיכא כל חפ"י בשבת וביו"ט למקום שפואו מחוץ לתחומין של בעליה, ואם נתערבו מיטין של ראובן במיטין של שמעון כשראובן קנה שביטול מצד ר"י ב"ד ז"פון ושמעון לדרום ופתערובת נמצאת באמצע - ע"פ רבי יודף אין לפיכא את התערובת מחוץ לתחומין של ראובן ל"ד דרום ושל שמעון ל"ד ז"פון אלכא למקום שפואו בתוך תחומין של שני-ע"ס- א"ל שמיטין ושעורים הם יבש ביבש? ור"ל לתר"י שמדובר בקמח ודינן כלל מפני שפכ"ל מתערב, אב"ל בתוס' פקשו ש"פ רבא שסובר אנליעין בתר שמא ע"ס קמח מיטין בקמח שעורין פ"י מין במינין שפ"י שוים בשם -קמח- ופרי מפורש ב"מ שמיטין בשעורין, ומזרו בהם בתוס' ופריש שפ"מ בבי"ב פ"א במיטין ממנו ונתבשל יחד ואם נתבשל בשעורין וסלקו את פשעורין ע"ס פשעורין בשל, אב"ל אם בשל מיטין במיטין -א"ל שפמיטין ע"מין בשל ע"ס פמיטין במיטין פ"י מין במינין בלח ולכא בשל ע"פ רבי יודף, ובסוף בתוס' פסתפקו בתערובת שתי בליקות בלילות בשמן -אם דינם כלל מפני שפשמן מרככין או שדינן כיבש עד נאפו יחד.

ולכאורה גם כשחזרו בהם בתוס' מצד שבבי"ב מדובר בקמח יכ"ל לפיות שסוברים בתוס' שקמח בקמח דינן כלל בלח.

3' ע"ק י"ד סי' ק"ט ס"ט

ע"ק רבין בתוס' שפתיח"ל של רותח פואו חזרה מנה נארה בקמח פואו לח

כדברי ע"ק מפורש בתוס' פרא"ע ע"ס-

4' תוס' פרא"ע יבמות פ"ב ע"א, ועוד נראו... רותחים איירי'

מפורש כן שקמח בקמח נקרא יב

5' חוות דעת י"ד סי' ק"ט אות א' בביאורים... דאוסור לפחמבר'

ע"פ פחוו"ד א"ל שסוברים בתוס' ביבמות שקמח בקמח פואו יבש -בכל זאת אוסור מדרבנן לאכול ממנו שפרי אוכל מכולם בבת אחת (ע"פ פ"ב ב"א) -ול"פ פ"מ"א לכאורה במקום פפסד סומכים על פרא"ע שפ"מ שפ"מ מותרים ביחד, שפ"י יבש פואו וכו"ל שישם אפילו מדרבנן.

6' רמב"ם פ"ט פ"ד... אחר פרו'

מפורש ברמב"ם שקמח בקמח פואו יב.

ולמעשה, פרי פכ"ר ע"ק שקמח בקמח נקרא לח.

7' חזון איש י"ד סי' כ"ד ס"ק ו', ונראו דתערוכות ז"מ ב"מ... בכא"פ'

פחזון איש רבין שפ"ל בלח בלח ממנו איפה שלכא נתבשל לכא שייך לומר ע"ס כעיקר -ובכל זאת סובר פחזון"א אם יש ע"ס כ"ז בכא"פ לכא בשל (ע"פ פ"ב ב"א) -ול"פ פ"מ"א בפסחים וכשיטת פ"ד ב"ז ובכ"ל משנה ברמב"ם וכשיטת פ"י ברש"י) שפ"י מדובר במינין בשמינין.

והנה, ראינו בדברי הפרא"י סבורים פתוס' ש'ין בשאינו מ'ין ביבש אינו בטל ברוב מ'ת. דברי פתוס' הם בקשר ל'איתבי'ה' שפ'יאוה פ'נא' בפסחים ל'גה שכ'ית בכא"פ דאורייתא - ד'י'ינו ש'ס י' כ'ית של'נא בתערוכות בכא"פ פ'כס איסור מ'ת מ'ין ח'י' ש'עור ו'אס ו'כסל את כל פ'רס ל'וקף-

8 פסחים מ"ד ע"א, איתביה שתי קופות אחת של חולין... דרבנן

פ'ען של, תול'ין, פ'וא בד'רבנן שספיקו ל'פקד, ופקשו ג'נא מ'תי קופות ש'ס כ'ית בכא"פ דאורייתא ל'א פ'י'נו אומרי'ס תול'ין ש'נפ'ל ל'תרומה? ותיר'ו מ'דובר בתרומה ב'גפ"ז שפ'וא מ'דרבנן.

9 תוס' ש"פ איתביה

פתוס' פקשו מ'דובר מ'ין מ'ינו ובטל ברוב מ'ת - ותיר'ו של'א כתוב במ'נפ' מ'דובר מ'ינו דוקא.

10 ע"ק יו"ד סי' ק"ט ס"ק י', ומפתוס' דאלו עוברין...

מ'פ'רא"י פ'ין מ'דובר ב'גש ב'גש ומפורש בתוס' שבמ'שע"מ ל'א בטל ברוב - ופ'ש"ך ל'מ'ד שפתוס' כ'אן סבורים ש'קמח בקמח פ'וא ל'ח ב'לח וב'מ'ין מ'ינו אינו בטל ברוב מ'דרבנן ול'כן ל'ריק, תול'ין - אב'ל א'ס פ'י'ה ב'גש כ'פ'ב'נת מ'פ'רא"י פ'י'ה בטל ברוב ו'ו'ין כ'אן אפ'ילו איסור ד'רבנן - ואפ'ילו א'ס פ'י'ה ש'ס כ'ית בכא"פ - ומ'ה פ'ית'ה פ'פ'וי אומ'ינ'א של פתוס' ל'פרש את מ'נפ'נ'ה מ'ין מ'ינו!

ול'פי פ'ח'זון א'יש מוב'נים דברי פ'נא' פ'י'ב - ש'קמח בקמח ד'ינו כ'ל'ח דוקא ב'גפ' שא'ין ב'י'טל ברוב מ'ת. אב'ל ע'ס כ'עיקר ל'א ש'י'ק ל'ומר - אב'ל כ'ית בכא"פ בד'ברים פ'נב'ל'ים ל'א בטל מ'ת - ו'זו פ'ית'ה קו'ש'ית פ'נא'.

11 חוות דעת סי' ק"ט אות פ' הביאורים... דח"י שיעור דרבנן

ש'ית פ'ח'זו"ד פ'יא ש'ס בד'ברים ש'אינם נב'ל'ים אומרי'ס ע'ס כ'עיקר דאורייתא - ופ'סו'י'א בפסחים ש'סר'פ מ'ת דוקא כ'ית בכא"פ פ'נא' ל'מ'ד ח'י' ש'עור איסור מ'דרבנן (ל'פי רב'ינו ח'י'ס שא'ין פ'ית'ר נ'פ'ך ל'איסור בפ'וחות כ'ית בכא"פ.)

4 ועוד נראה דקמח אס לונן צלונן כיון
 שאין הטעם מתפשט בכל לא הוי כמין צמינו
 וצטל דאי לא תימא הכי אפי' בקמח של חטים
 וקמח של שעורים מי צמינו הוא לרצא דאזיל צתר
 שמא צפרק צתרא דע"ז כמו חמירה דחיט'
 וחמירה דשערי אלא התם חטין צחטין רותחים
 איירי

7 ונראה דתערוכות לונן צלונן
 ונבלל ליכא משום עכ"ע דאורייתא, ולא נאמר עכ"ע אלא צטעם הממוזג
 צהיתר ונעשה גוף אחד עם ההיתר, אצל כשכל אחד לעצמו ונבלל אין אסור
 מחמת עכ"ע רק מדין כזית בכא"פ,

תערוכות

יהש בישה

חתיכות נפרדות של איסור ופיתר ולא ידוע איזו מן פן פאסורות
(קמח בקמח: תוס' בזבחים ומנחות (ש"ק) - לח בלח/ רמב"ם ותוס' ביבמות - יהש בישה)

מין במינו גשם ובאעס: בעל ברוב (חכם אחד) לפי פש"ק במגן/ חינוך לבי" (oc) בעפח) מפ"ת לכ"ע

רא"ש (רמ"א במקום פפ"ד) - ומותר אפי' לאדם א' ובהת אמת וכן מותר אס נתבשל יחד אחרי שנגע על התערוכות
ואם נתבשל יחד קודם שנגע על התערוכות פרי' פ"א תערוכות לח בלח במינו וז' ששים מדרבנן
(ר"ן) גם אס נתבשל אחרי שנגע התערוכות ז' ששים מדרבנן
רא"ש - ומותר לתערוכות פיתר לתערוכות שפ"ו ששים כנגד פאיסור כדי לבטלו

תוס' - ספק אס פכ"ל מותר לאדם אחד

נ"ט (י"א בשו"ע) - אסור לאדם אחד

רשב"א (שו"ע) - אסור לאכול את פכ"ל בהת אמת - ואם בישל אותם בקדרה אחת פכ"ל אסור אס אין ששים
רא"ש (שו"ע) ומותר לתערוכות פיתר לתערוכות שפ"ו ששים כנגד פאיסור כדי לבטלו
ואם בישל אותם ב' קדירות פכ"ל מותר
ב"ח - אפי' אס נתבשל קודם שנגע/ ש"ק - דוקא אחרי שנגע
חוו"ד: קמח בקמח לפי פתוס' ביבמות א"ל שדין כיבש בכל זאת אסור מפני שאוכל את פכ"ל בהת אמת

רש"י (חומרא ברמ"א) - חייבים לזרוק חתיכה

ואם נסוף עוד איסור ואין רוב פיתר: מרדכי אחרי שנגע פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר/ פרי"ח לאיסור
רמב"ן וראב"ד - ש"ק (ב"מ פפ"ד) - פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר/ פרי"ח לאיסור
רא"ש (רמ"א) - גם אחרי שנגע פאיסור פראשון מלכ"ל לאיסור

מין במינו גשם כשפאעמיס שונים: בעל ברוב מפ"ת לכ"ע

ר"ן (רמ"א לפי פש"ק) - בעל בששים מדרבנן גזרה א"א בישול. ואם בישל את פכ"ל ביחד אסור מפ"ת מדין ככ"ע

ואם נסוף עוד איסור ואין רוב פיתר: מרדכי אחרי שנגע פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר/ פרי"ח לאיסור
רמב"ן וראב"ד - ש"ק (ב"מ פפ"ד) - פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר/ פרי"ח לאיסור
רא"ש (רמ"א) - גם אחרי שנגע פאיסור פראשון מלכ"ל לאיסור

כשיש רוב פיתר אב"ל דא ששים: מרדכי אחרי שנגע פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר
ראב"ד ורמב"ן (ש"ק ב"מ פפ"ד) - פאיסור פראשון מלכ"ל לפיתר
רא"ש (רמ"א) - גם אחרי שנגע פאיסור פראשון מלכ"ל לאיסור

מין בשאינו מין גשם כשפאעמיס שונים: ר"ן (רמ"א לפי פש"ק) - בעל ברוב מפ"ת ומדרבנן/ מפרא"א (רמ"א לפי פתוס' ד) - בששים מפ"ת

לפי פרי"ן (שו"ע, ורמ"א לפי פש"ק):

רא"ש (רמ"א במקום פפ"ד) - ומותר אפי' לאדם א' ובהת אמת וכן מותר אס נתבשל יחד אחרי שנגע על התערוכות
ואם נתבשל יחד קודם שנגע על התערוכות פרי' פ"א תערוכות לח בלח במינו וז' ששים מדרבנן
(ר"ן) גם אס נתבשל אחרי שנגע התערוכות ז' ששים מדרבנן
רא"ש - ומותר לתערוכות פיתר לתערוכות שפ"ו ששים כנגד פאיסור כדי לבטלו

תוס' - ספק אס פכ"ל מותר לאדם אחד

נ"ט (י"א בשו"ע) - אסור לאדם אחד

רשב"א (שו"ע) - אסור לאכול את פכ"ל בהת אמת - ואם בישל אותם בקדרה אחת פכ"ל אסור אס אין ששים
רא"ש (שו"ע) ומותר לתערוכות פיתר לתערוכות שפ"ו ששים כנגד פאיסור כדי לבטלו
ואם בישל אותם ב' קדירות פכ"ל מותר
ב"ח - אפי' אס נתבשל קודם שנגע/ ש"ק - דוקא אחרי שנגע
חוו"ד: קמח בקמח לפי פתוס' ביבמות א"ל שדין כיבש בכל זאת אסור מפני שאוכל את פכ"ל בהת אמת

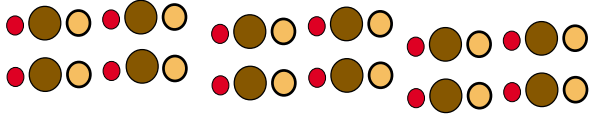
רש"י (חומרא ברמ"א) - חייבים לזרוק חתיכה

ואם נסוף עוד איסור ואין רוב פיתר: כנ"ל במין במינו כשפאעמיס שונים

מין בשאינו מין גשם כשפאעמיס שונים: ר"ן (רמ"א לפי פש"ק) - בעל ברוב מפ"ת ובששים מדרבנן/ מפרא"א (רמ"א לפי פתוס' ד) - בששים מפ"ת

ואם נסוף עוד איסור: כנ"ל במין במינו כשפאעמיס שונים

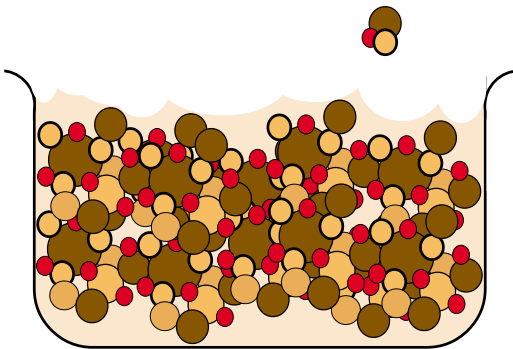
חתיכת בשר נבלה ● נבלה לתוך סלע קר של חתיכות בשר שחוסה עם תפוחי אדמה ● ואצבניות ● - אצם נבלה זפה לצה של פשוחה: מה דין התפוחי בתצורות לפי שיטת השו"ת בראשונים, פשו"ע, ופ"מ"א ופ"מ"א בפ"ס"א?

ואם התקבל מידע שיש כאן ירק של תרומה - ולאו ברור אם כל האצבניות הן של תרומה או כל התפוחי, אכשיו מה דינה של התצורה?

ואם רק חתיכה אחת של ירק היא של תרומה - ולאו ברור אם היא אחת מהחתיכות תפוחי או אחת מחתיכות האצבניות מה דינה של התצורה?

חתיכה של בשר נבילה, של תפוחי כשרה למדריין ושל אצבניות ללא חשש נבלו לתוך תבשיל של בשר כשר תפוחי ואצבניות ברוטב ומכיר את החתיכה ופסירו - מה דין התצורה אם כל חלקיהם לכה פדעות מדאורייתא ומדרבנן?

ואיך פדיון אם אינן מכיר את החתיכה?

ואיך פדיון אם הבשר שנבל פוא של נבלה והאצבניות היא של תרומה ואינן מכירה?

ואיך פדיון אם הבשר כשר, והתפוחי או האצבניות היא של תרומה ולאו ידוע איזה מהם - והתצורה פיתה ידועה לנן קודם שנבלו לתוך התבשיל ואם אינן מכיר איזה היא שנבלה?

נביעת איסור לתוך ביתר ומכיר את האיסור:

חתיכת בשר נביעה שנפלה לתוך תבשיל רותח ומכיר איזו חתיכה היא הנביעה - מסדק את הנביעה, ובלעז
לתבשיל-

אם יש שם חתיכות בשר ממין הנביעה וגם רוצב ואז דברים פרי זה תערוכות מין במינן
ובשמינן מינן וזריק ששים בכל תערוכות כגד הנביעה - ונחלקים פשי"כ ופשי"ז כשיש רוב
בבשר הכשר כגד הנביעה - אם בלעז רוצב ושאר דברים פזריק בששים פוא
נדאורייתא או נדרבנן.

אם אין שם בשר ממין הנביעה פרי זה תערוכות מין בשמינן מינן וזריק ששים נדאורייתא
(לפי מה דקי"ל טכ"ז דאורייתא, אבל לפי רש"י - וכן לפי פרמב"ם - אם אין כזית בכא"פ
טעם הנביעה בטעם ברוב מפ"ת וא"י ששים אלא נדרבנן - ולפי החו"ד לעולם ז' ששים
מפ"ת כשהאיסור והפיתר הם ממנינן שונינן בשם).

אם בקדירה מונח בשר בלבד פרי זה תערוכות מין במינן ובטעם ברוב מפ"ת ובששים
נדריבנן.

נביעת איסור לפיתר ואינן מכיר את האיסור:

חתיכת בשר נביעה שנפלה לתוך צירוב דברים פחותים ואינן מכיר איזו חתיכה היא זאת שנפלה -

פיות וברור לנן שאין כאן איסור אלא בין חתיכות פהשר ואין שום חשש בלעז לטאר דברים - אין שאר
דברים נחשבים כחלק מתערוכות וממילא זריק רוב בבשר הכשר שבתערוכות כגד פהשר פאסור
נדאורייתא, ואין שאר דברים מלכרפים לטעם את האיסור.

אם בין שאר דברים ישנם גם מאכלים שאינם ממין פהשר אבל נראים כבשר וטעם
כטעם בשר - פרי זה תערוכות של מין בשמינן מינן בשם אשר לפי פא"פ ז' ששים מפ"ת
בכל מה שאפשר לפסתפק בו שמא פוא בשר כגד פאסור, ולפי פרי"א ז' ששים אפילו
נדריבנן, ובלעז לטעם פהשר פוא"ש פס"ט ופרש"א ורש"י.

אם לא ברור איזו מין איסור נפל - למשל כשנתערבו שלש מיני בשר משלש פהמות וידוע
שבמה אחת לא נשחט כראוי אבל לא ידוע איזו מהן - פרי זו תערוכות מין בשמינן מינן
גם בטעם וזריק ששים בכל פהשר חוץ מתחיתכה פכי גדולה כגד אותה פה"א פגדולה
בינפם - לפי פא"פ מפ"ת ולפי פרי"א נדרבנן ובלעז לטעם פהשר נחלקו פרא"ש
פס"ט ופרש"א ורש"י.

חתיכת בשר נביעה שנפלה לתוך קדרה רותחת מלאה בשר רוצב ואז דברים ואינן מכיר איזו חתיכה היא
זו שנפלה -

בלעז לתבשיל יש כאן תערוכות מין במינן ובשמינן מינן וזריק ששים בין בכל כגד פחתיכה
- ונחלקו פשי"כ ופשי"ז אם פוא מפ"ת או נדרבנן. בלעז לטעם - פרי זו תערוכות מין במינן
ביבש וזריק רוב בבשר הכשר כגד פאסור מפ"ת. גם כשיש רוב, אדין נחלקו פרא"ש
פס"ט ופרש"א ורש"י באם אפשר לטעם את הכל.